1893 — 1973
80
років
Служби Народові

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 81-83 Grand St.
Jersey City, N.J. 07303
(201) 434-0237
(201) 434-0807
УНСоюзу: (201) 435-8740
Тел. з Ню Йорку:
(212) BArcly 7-4125
УНС: (212) BArcly 7-5337

РІК LXXX. Ч. 204. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК ЧЕТВЕР, 8-го ЛИСТОПАДА 1973 ЦЕНТІВ 20 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK THURSDAY, NOVEMBER 8, 1973 No. 204. VOL. LXXX.

ДРУГИЙ СВІТОВИЙ КОНГРЕС ВІЛЬНИХ УКРАЇНЦІВ В ТОРОНТІ НА ПЛЕНАРНИХ СЕСІЯХ І ПАНЕЛЯХ ТА В КОМІСІЯХ РОЗГЛЯДАВ ПОЛОЖЕННЯ В УКРАЇНІ, ЗОКРЕМА ЗАПЕРЕЧУВАННЯ ЛЮДСЬКИХ ПРАВ, ТА ПРОБЛЕМИ УКРАЇНСЬКОЇ ДІЯСПОРИ; ПРЕДСТАВНИКИ ФЕДЕРАЛЬНОГО, ПРОВІНЦІЙНОГО ТА МІСЬКОГО УРЯДІВ ПІД ЧАС КОНГРЕСОВИХ ІМПРЕЗ І МАНІФЕСТАЦІЇ З'ЯСУВАЛИ СТАНОВИЩЕ КАНАДИ; ОСІДКОМ НОВООБРАНОГО СЕКРЕТАРІЯТУ БУДЕ ТОРОНТО

ПЕРЕБІГ НАРАД ДРУГОГО СКВУ

Торонто. — Як уже інформовано в попередньому виданні „Свободи", тут в днях від 1-го до 4-го листопада 1973 р. відбувся з черги Другий Світовий Конгрес Вільних Українців, головним предметом нарад і рішень якого була допомога українському народові в його змаганнях до волі і незалежности, зокрема тепер оборона брутально порушуваних окупаційним комуністичним режимом його людських прав та збереження і дальший розвиток українських поселень у вільному світі. Ці головні теми мали також відповідну увагу представників федерального, провінційного та міського урядів Канади під час їх виступів на самому Конгресі, як і на конгресових полуденках, бенкеті та маніфестації.

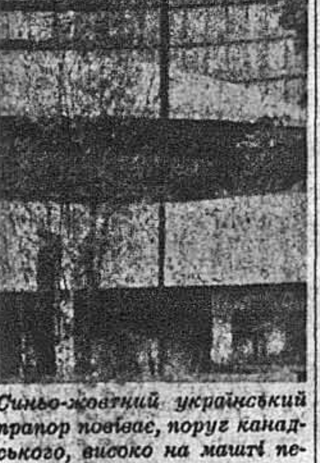
ПЕРША ПЛЕНАРНА СЕСІЯ

Перша сесія Другого Світового Конгресу Вільних Українців, що почалася 1 листопада 1973 року о год. 7:15 вечора згідно з заплянованою програмою, включала урочисте відзначення 55-их роковин Листопадового Зриву у Львові та проголошення Західньо-Української Народної Республіки, вибір президії Конгресу, схвалення конгресового правильника, привіти, вибір комісій, звідомлення уступаючого Секретаріяту, дискусію над звідомленнями та уділення абсолюторії уступаючим керівним органам СКВУ. По завершенні урочистої частини сесії і вибору президії Конгресу під головуванням Ярослава Білака та заслуханні привітів, Конгрес обрав шість комісій: верифікаційну, статутову, фінансово-бюджетову, резолюційну, пресово-інформаційну. З уваги на те, що звіти з діяльности Секретаріяту за всю каденцію були заздалегідь опубліковані та доручені делегатам, на сесії звітували тільки президенти окремих президій Секретаріяту, голова Організаційної комісії для підготовки Другого СКВУ та голова Програмової комісії, а також Контрольна комісія. За канадську Президію Секретаріяту СКВУ звітував її президент о. д-р В. Кушнір, інформуючи ширше про початкові заходи під кутом організації праці Секретаріяту. Він відзначив, що в тому часі Президія формально поінформувала уряди всіх держав, де є українські поселення, про оформлення Світового Конгресу Вільних Українців та про його цілі і завдання. Водночас, Президія заплянувала і почала організацію цілого ряду Рад і Комісій для ведення праці в окремих ділянках. Для поточної праці було покликане окреме бюро Секретаріяту з осідком у Вінніпезі. Найбільші труднощі мала Президія на відтинку фондів, бо була здана на дотації КУК у першу чергу. Президент американської Президії Секретаріяту Йосип Лисогір у своєму звіті звернув увагу на поширення діяльности Секретаріяту на відтинок оборони прав людини, інформуючи про заходи щодо одержання для СКВУ статусу недержавної організації в системі ОН. В ЗСА Президія не змогла реалізувати намічених плянів, бо й тут не вдалося позитивно розв'язати питання фінансів. Про працю Президії з осідком в Лондоні розповів у своєму

Президент СКВУ мґр Антін Мельник відкриває Конґрес.

звіті останній президент Секретаріяту Антін Мельник. Упродовж останніх двох років праці, Президія намагалася діяти по цих напрямних, що їх визначили попередні Президії. З цих міркувань проводи Рад і Комісій оставалися або в ЗСА, або в Канаді. Багато часу й енергії зужито було на справу підготовки наступного Світового Конгресу, а також на справу узгіднення цілого ряду питань на відтинку взаємин між громадським і політичним секторами українського життя. Про саму підготовку до Другого СКВУ ширшу інфорамцію подав голова Організаційної комісії Микола Плавюк, який одночасно поінформував також про працю Програмової Комісії у заступстві її голови Ігната Білинського. З уваги на це, що Контрольна комісія не була готова до звітування (її голова Юліян Ревай захворів і находиться в лікарні), голова Конґресу відкрив дискусію над усіми звідомленнями з праці Секретаріяту. Дискутанти порушили у запитах та виступах ряд суттєвих питань, в тому питання відношення до політичного сектору, нових метод фінансування праці СКВУ, акцій в обороні прав українського народу та критикували брак опублікування повного фінансового звідомлення за час усієї каденції Секретаріяту СКВУ. Брак часу, одначе, не дозволив на справді широку і глибшу дискусію, зокрема над питаннями організації праці Секретаріяту СКВУ та його фінансів.

Синьо-жовтний український прапор повіває, поруч канадського, високо на машті перед ратушем Торонта під час Другого СКВУ.

Урочисте відкриття Другого СКВУ

ДРУГА І ЧЕТВЕРТА ПЛЕНАРНІ СЕСІЇ КОНГРЕСУ ТА СЕМІНАРІ

Друга пленарна сесія СКВУ, подібно як і четверта — мали специфічний, треба б сказати — студійно-дослідний — характер у тому сенсі, що завданням нарад не було обмірковувати поточні організаційні справи, а ґрунтовніше застановитися над засадничими проблемами, що відносяться до положення на українських землях і до ситуації на відтинку української діяспори. Перший аспект проблематики був предметом нарад другої пленарної сесії і зв'язаних з нею шести семінарів, а другий аспект розглядали четверта пленарна сесія 3 листопада і вісім семінарів. Підставою для праці другого дня нарад була доповідь проф. Івана Вовчука на тему: „Положення в Україні і завдання української національної спільноти у вільному світі". Ця тема, а також теми наступних семінарів з'ясовують зміст самих нарад і ділянки, які є засадничі для СКВУ і його праці. Наступні теми були предметом ґрунтовнішого розгляду на семінарах:

1. „Оборона прав людини в Україні на форумах міжнародних організацій" (доповідач: сенатор Павло Юзик, керівник семінара — д-р Денис Квітковський).

2. „Аналіза руху спротиву в Україні" (доповідач: проф. Петро Потічний, керівник семінара — Осип Зінкевич).

3. „Церковно-релігійні проблеми України" (доповідач: проф. Богдан Боцюрків, керівник семінара — мґр Іван Базарко).

4. „Роля молодого покоління в русі спротиву в Україні і його вплив на українську молодь у вільному світі" (доповідач: проф. Константин Савчук, керівник семінара — проф. Василь Янішевський).

5. „Русифікація університетів і вищих навчальних учбових установ України" (доповідач: проф. Микола Богатюк).

6. „Колоніяльний визиск України Москвою" (доповідач: проф. Зенон Мельник, керівник семінара — проф. Петро Стерчо).

Тема четвертої пленарної сесії була віддзеркалена у доповіді адвоката Петра Саварина, який говорив про „Методи збереження української національної субстанції і розвиток культурно-суспільного життя українців у країнах їхнього нового поселення". Її доповняли семінарі на такі теми:

1. „Проблема збереження української мови в молодого покоління" (доповідач: професор Данило Струк, керівник семінара — д-р Е. Жарський).

2. „Учительський доріст і методика навчання української мови" (доповідач: мґр Рома Франко, керівник семінара — проф. Юрій Кульчицький).

3. „Проблеми розвитку культурного життя української спільноти" (доповідач д-р Богдан Стебельський, керівник семінара — проф. М. Степаненко).

4. „Збереження української національної субстанції в діяспорі" (доповідач: д-р Ізидор Глинка).

5. „Участь молодого покоління, зокрема професіоналістів, в українському громадському житті" (доповідач: мґр Ярослав Лозовчук, керівник семінара — мґр Омелян Коваль).

6. „Наша участь в політичному житті країн нашого по- Мирон Куропась, керівник селення" (доповідач: проф. семінара — Олександер Хам).

7. „Розбудова української і чужомовної інформації в країнах нашого поселення" (доповідач: д-р Михайло Сосновський, керівник семінара — д-р Роман Олійник-Рахманний).

8. „Українська наука у вільному світі" (доповідач: ректор Володимир Янів, керівник семінара — проф. Василь Омельченко.

Треба відзначити широке зацікавлення окремими семінарами серед делеґатів, про що засвідчувала численна, а

(Закінчення на стор. 4-ій)

„УКРАЇНСЬКИЙ ВЕЧІР" У КАНАДСЬКОМУ ПАРЛЯМЕНТІ

Оттава. — Дводенна сьома пленарна сесія Секретаріяту СКВУ, яка відбулася цим разом у столиці Канади 30 і 31 жовтня 1973 р., закінчилася зустріччю членів Секретаріяту з представниками канадського федерального Уряду та послами і сенаторами канадського Парляменту на „Українському вечорі" у приміщенні Парляменту. „Український вечір" підготовили парляментаристи українського роду під проводом сенатора Павла Юзика, виконуючи одночасно ролю господарів вечора, в програмі якого були прийняття для гостей та мистецька частина. Серед численних гостей з канадського політичного світу були: міністер закордонних справ Мічел Шарп, міністер справедливости Отто Ланґ, міністер для справ багатокультурности Станлей Гайдаш та міністер для справ споживачів і корпорацій Герб Грей, спікер Палати Громад Лусіян Лямору і спікер Сенату Мюрієл МекКвін Ферґуссон, лідер Проґресивно-консервативної партії і офіційної опозиції в Парляменті Роберт Стенфілд та лідер Нової демократичної партії Дейвід Люїс, а також 51 послів і 15 сенаторів. З позаканадського політичного світу на прийнятті були: представник американського амбасадора в Оттаві Надія Ошей, німецький амбасадор д-р Рупрехт фон Келлер та представник британського Високого комісаря Малколм Каррутерс. Особистим представником канадського прем'єр-міністра П'єра Труда на цьому вечорі був д-р Мартін О'Коннел. Бенкет відкрив сенатор Павло Юзик, коротко поінформувавши про сесію Секретаріяту СКВУ в Оттаві та Другий Світовий Конґрес Вільних Українців в Торонті. Він також підкреслив бажання канадських парляментаристів українського роду, господарів цього вечора, цією своєю ініціятивою заманіфестувати єдність з усією українською спільнотою в діяспорі. Молитву перед бенкетом провів митрополит УК Церкви в Канаді Максим Германюк. В часі бенкету членів Секретаріяту офіційно вітали від федерального уряду міністер справедливости Отто Ланґ, а від Парляменту спікер Палати громад Лусієн Лямору. Міністер Ланґ підкреслив важливу ролю українців в політичному і господарському житті Канади, заявляючи, що українська група находиться на передовому фронті змагання за переведення в життя концепції багатокультурности Канади. Під цим оглядом українці набагато випередили найчисленнішу після англосаксів і французів німецьку етнічну групу, яка, як сказав міністер Ланґ, стала „забутою меншістю". У цьому ствердженні міністра Ланґа була захована певна доза жалю, враховуючи той факт, що сам він є німецького походження, на що він сам звернув увагу слухачів. Тепло вітав присутніх членів Секретаріяту спікер Палати громад Лусієн Лямору від імени членів обох палат Парляменту Канади. Він також відзначив великий вклад української спільноти в канадське життя і у розбудову Канади, стверджуючи одночасно, що з цього погляду треба вважати як „ве-

(Закінчення на стор. 4-ій)

СЕКРЕТАРІЯТ СКВУ

У переданому нам телефоном з Торонта та опублікованому в попередньому виданні „Свободи" складі Секретаріяту СКВУ трапилися деякі неточності і помилки. Повний і правильний офіціяльний список складу новообраного Секретаріяту СКВУ буде надрукований в одному із чергових видань „Свободи".

БРЕНДАН Т. БИРН ОБРАНИЙ НА ГУБЕРНАТОРА НЮ ДЖЕРЗІ, АБРАГАМ Д. БІМ НА ПОСАДНИКА НЮ ЙОРКУ

Трентон/Ню Йорк. — У виборах, які відбулися у вівторок, 6-го листопада, на пост губернатора стейту Ню Джерзі був обраний демократичний кандидат, суддя Брендан Т. Бирн, який великою більшістю голосів переміг республіканського кандидата, конґресмена Чарлса В. Сендмена мол. Суддя Бирн здобув два рази стільки голосів, скільки здобув конґресмен Сендман. Ця переважаюча перемога Бирна допомогла Демократичній партії третій раз в цьому сторіччі здобути контролю над обома Палатами стейтової леґіслятури. Деякі політичні коментатори твердять, що поразка Республіканської партії в Ню Джерзі є реакцією публіки на Вотерґейтську аферу та на резиґнацію віцепрезидента Спіро Еґню. Натомість інші твердять, що Сендмен програв ці вибори, бо його політичні погляди були дуже консервативні.

Суддя Брендан Бирн, новообраний губернатор Ню Джерзі

На посадника міста Ню Йорку був обраний демократичний кандидат, контролер Абрагам Д. Бім. Він здобув близько 60 відсотків голосів, а його найближчий суперник, республіканський кандидат Джон Джей. Маркі, одержав тільки 16 відсотків. Кандидат Ліберальної партії, Альберт Блументал, дістав близько 15 відсотків голосів, а 12 відсотків голосувало за Марійом Біяджі, який був кандидатом Консервативної партії. На президента Міської Ради був обраний демократичний кандидат Пол О'Дваєр, який переміг Томаса Ф. Гальвіна, кандидата Республіканської та Консервативної партій. Контролером міста Ню Йорку вийшов демократичний кандидат Гаррісон Джей. Голдін.

Українець Петро Мельник, який був кандидатом Демократичної партії на пост міського радного із Північного дистрикту міста Ірвінґтону в Ню Джерзі, програв ці вибори. На цей пост було чотири кандидатури. Кліффорд Дей здобув 1,301 голосів, Джеймс Зотті — 779, Доналд Ґоттверт — 686, а Петро Мельник — 466.

А. Осадца і Г. Журавель перемогли у виборах у Ламберленд

Ґлен Спей, Українське Село. — У виборах до міських властей міста Ламберленд 6 листопада перемогли архітект Аполінарій Осадца та Григорій Журавель, кандидати Українського Села у Ґлен Спей. Інж. Аполінарій Осадца переміг у виборах на члена п'ятиособової управи міста Ламберленд, а Григорій Журавель — на одного з трьох податкових ассесорів. Українські кандидати одержали 60 відс. голосів. Ця перемога невеликої числом української громади у Ґлен Спей сталася у висліді повної солідарности мешканців Українського Села, а успіх нашої громади поставив її як один з вирішальних факторів у цій місцевості та здобув для неї пошану серед загалу населення. Треба відзначити, що з усіх зареєстрованих 220 управнених українських виборців голосувало 204 особи, що безперечно має свою вимову.

Громада в Джерзі Ситі цієї неділі вшанує суддю Марсела Ваґнера

Джерзі Ситі. — В найближчу неділю, 11-го листопада, місцева українська громада вшанує святочним прийняттям свого довголітнього провідного діяча, порадника, оборонця й опікуна, суддю Марсела Ваґнера. В цій громаді навряд чи є яка людина, якій би суддя Марсел Ваґнер за час своєї довголітньої адвокатської практики в цьому місті та як у свій час стейтовий законодавець словом і ділом не допоміг у потребі. Це саме відноситься і до громади, як цілости. На честь судді Марсела Ваґнера треба пригадати, що він був першим, який подбав про виставлення українського національного прапору побіч американського на ратуші міста з нагоди роковин 22-го січня. Після своєї довголітньої адвокатської практики в Джерзі Ситі, Марсел Ваґнер був найменований суддею в справах відшкодувань в Нюарку та виконував ці обов'язки до 1-го жовтня, відійшовши тепер на емеритуру.

Суддя Марсел Ваґнер

Святочне прийняття на честь судді Ваґнера відбудеться, як згадано, цієї неділі, 11-го листопада, о год. 3-ій по пол. в приміщеннях місцевого Українського Народного Дому, що був збудований та прикладно розвивається у великій мірі завдяки судді Ваґнерові.

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник — Ukrainian Daily
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли. Незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. — За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата: на рік — $24.00, на пів року — $12.50, на 3 місяці — $6.50. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Чотири виміри Другого СКВУ

Другий Світовий Конгрес Вільних Українців, який відбувся з кінцем минулого тижня в Торонті, можна вважати вірним образом нашого стану і наших вартостей, наших світел і наших тіней. На ньому виразно зарисовувались чотири головні властивості, що їх і називаємо чотирьома вимірами цього Великого Конгресу.

Перший і найголовніший з цих вимірів, це ідея, концепція, це той „дух СКВУ", що був покладений в основу скликання і переведення Першого Конгресу шість років тому. Не зважаючи на те, що за перших шість років оформлення СКВУ з його постійним Секретаріятом нічого такого не сталося і нічого не зроблено, що могло б вважатися за практичне виявлення великої ідеї, але ця ідея тим не менше залишилася великою і Другий СКВУ це промовисто підтвердив. „Дух СКВУ" — це ідея єдности в зусиллях допомогти рідному народові в його змаганнях до волі і незалежности та в заходах для збереження і розвитку українських поселень у вільному світі. І ця ідея була головною атракцією скликання Другого СКВУ, і вона знайшла свій вияв у всіх нарадах Конгресу. Власне ця ідея майже дослівно „притягнула" на цей Конгрес сотні і тисячі осіб, в цьому і десятки з далеких країн і континентів, які в своїй масі не тільки не могли очікувати від цього Конгресу будь-яких особистих користей, але цілком навпаки, мусіли витратитись на поїздку та побут. Жадними іншими мотивами, а тільки атракційністю концепції СКВУ, можна вияснити увагу, з якою до цього його Другого Конгресу поставились власті гостинних країни, провінції і міста. Вкінці, нічим іншим, як головно ідеєю-концепцією СКВУ можна вияснити всі ті напади і напасті, що посипались на Другий СКВУ з боку наших ворогів. Отже, цей перший, ідейний вимір СКВУ більше, ніж виправдує його.

За другий вимір Другого СКВУ можна б вважати його учасників — нарід. Вже згадано про поважні труди і кошти, що були зв'язані з поїздкою та участю в Другому СКВУ. Можна було також тільки подивляти увагу, серйозність і часто навіть терпеливість, з якою учасники цього Другого СКВУ ставились і відносились до нарад Конґресу. За деякими тільки виїмками, пленарні сесії, як і наради поодиноких комісій відбувалися в заповнених делеґатами залях і під час цих нарад „дух СКВУ" був наявний. На окрему згадку заслуговує велика і активна участь в Конґресі представників наших Церков усіх віровизнань, як і участь молодшого покоління. До цього „народного виміру" Другого СКВУ треба зарахувати і його імпрези: полуденки, бенкет і, головно, маніфестацію. Очевидно, що були недотягнення і помилки, але не збоку народу. Коротко можна б оправдано твердити, що учасники Конґресу в своїй масі вповні здали іспит своєї зрілости, як здала його і обрана народом та з народу Президія Конґресу з Ярославом Білаком у проводі.

За третій вимір Другого СКВУ можна б вважати його зовнішність і тло, на якому він відбувався. Важко було б собі уявити кращі і більш відповідні країну і місто для такого Конґресу, як Канада і Торонто. „Український Тиждень" в Торонті, проти якого недоладно виступили совєтські висланники, прийняття в Оттаві, участь високих представників федерального, провінційного та міського урядів в Конґресі та конґресових імпрезах і їх відношення та ставлення справи, відгомін і розголос в пресі, радіо і телебаченні, все це та багато дечого іншого ставить цей „зовнішній вимір" Другого СКВУ на майже недосяжній висоті.

До четвертого виміру Другого СКВУ треба б зарахувати його недоліки. Мова не про більші чи менші недотягнення технічного порядку, бо вони цілком „природні" під час таких великих зібрань. Але не можна вважати технічним недоліком виявлений брак пошани до себе самих. На Конґресі був приявний Президент УНР в екзилі, були голови Проводу Організації Українських Націоналістів і Проводу Українських Націоналістів та інші провідні особистості нашого життя поза СКВУ, але їх майже іґноровано під час конґресових імпрез. Було своєрідною іронією, коли федеральний міністер і провінційний прем'єр під час конґресового бенкету блискучо з'ясовували преважливу політику багатокультурности, коли вони під ентузіястичні оплески приявних говорили, що урядові в Канаді англійська і французька мови не є ані ліпші, ані гірші від усіх інших мов канадської мозаїки і в доказ того самі починали і закінчували свої виступи по-українськи, в тому самому часі на залі представники української преси були відсеґреговані від представників англомовної преси та виразно дискриміновані. Недоліком було, що під час Конґресу та його сесій й імпрез не тільки не помічалося, але й не відчувалось наявности проводу. А вже найбільшим недоліком була справа вибору нового Секретаріяту. Згідно з „духом СКВУ", ця справа повинна була бути узгіднена перед Конґресом. Так не сталося не тільки перед Конґресом, але й на самому Конґресі щойно в останній хвилині з важким трудом та на інтервенцію двох приявних на Конґресі високих церковних достойників наладнано цю справу, що своєрідною зморою „висіла" над Конґресом. Богу дякувати, що наладнано, бо без цього Другий СКВУ був би заперечив „духа СКВУ".

Усі ці та деякі інші недоліки, що їх зараховано до „четвертого виміру" Другого СКВУ не тільки не притемнюють, але ще більше увидатнюють позитиви і світла трьох перших його вимірів. Лікарі вважають, що коли б людина була абсолютно здорова і без найменшого недомагання, вона була б ненормальна. Це можна б сказати і про громаду, це можна віднести і до Другого СКВУ. Він мав свої недоліки і недомагання, отже був нормальний. Що більше, він у нашій скромній оцінці — був великий не тільки своєю чисельністю, але головно тим „духом СКВУ", що повинен просвічувати новообраному Секретаріятові в його праці. Хай живе СКВУ!

В. Боровський

ПРО ПОТРЕБУ ТВОРЧОГО Й ОВОЧНОГО ЖИТТЯ

У своєму фантастичному романі „Зоряний Корсар", український письменник О. Бердник, який живе під совєтами в Україні, оповідає про полет у всесвіт у 2082 році н. е. космічного крейсера „Любов" та про відкриття, які були зроблені космонавтами під час цих полетів.

Космонавти дістались на плянету Аоди, знайшли там надзвичайно високо розвинену цивілізацію: „гігантські поселення, широкі дороги, аеродроми, пляжі біля океанів і морів і на них — мільйони людей... Це були істоти цілком земного типу... Чоловіки були в'ялі, малорухливі... більше схожі на мавполюдей, ніж на мислячих істот". Ніхто тут не звернув уваги на появу істот з інших світів. Космонавти пояснили собі це явище тим, що „у них атрофоване (знесилене) мислення і центри цікавости". Вони відкрили, що ці люди жили майже без обов'язків і праці. Все їм, включно з харчами, достарчали автомати — конвеєри. Тут космонавти прийшли до висновку, що вони з цими бегемотами зв'язків не нав'яжуть, бо вони нічим не цікавляться. Поля в них були запущені, сади занедбані, те саме було і з фабриками. Вони назвали той стан „сонним царством".

Тільки одна дівчина, яка не годилася з тим станом, який там існував, вияснила їм: „Нові покоління прийняли шлях насичення, втратили ініціятиву, зневохотилися до творчости. Космодроми занедбані, наукові центри покинуті, супутники залишені... Творці С и н т езатора (який виробляє і постачає всім харчі), гадали, що звільнять людей для космічної творчости, але вони жорстоко п о м и лилися... Творці нашої цивілізації забрали від людей ті стимули... Більшість людей вже не може розмовляти. Вони не бажають навчатися. Вони хочуть лише одного: насолоди, бездумного споглядання, стихійного розмноження рослинного життя".

Своє оповідання та дівчина закінчила такими думками: „Таке життя гірше від смерти. Потрібний струс. Хай прокинеться прагнення творчости в серці тих, у кого воно тільки спить. А де воно спопеліло в тваринному єстві, чого вже чекати від таких істот? Любов не повинна годувати потвор, що жадають насичення. Любов прагне творити світи казки і вічного подвигу!"

На одному зі знайдених там фільмів, а с т р онавти знайшли ще таке пояснення про стан на тій плянеті: „Тисячоліття тому на плянеті, яка зветься Аода, тобто Велика Годувальниця, мислячі істоти, наші предки, оволоділи потужньою енерґетикою атомового ядра, а також процесами анігіляції. Вчені відкрили таємний листок і синтезу речовин, стало непотрібне хліборобство, садівництво. Численні автомати замінили працю людей. Філософи, соціологи, вчені гуманісти попереджали мислячих істот про небезпеку суцільної технізації плянети, але інерція спільного розвитку була нездолана. Так виникла паразитарна еволюція. Ми не встигли підняти інтелектуально-духовний рівень жителів плянети, щоб вони могли збаґнути істинні цінності буття. Перемогла праґматична програма насичення і примітивної насолоди... Наш розум утратив імпульс пошуку змислу буття... Покоління мислячих істот вироджуються, на плянеті панують вихори злочинства, безнадії, апатії".

Тут Бердник, майже в пророчій візії, хоче нам сказати, куди йде наш світ. Тоді, коли в Совєтах уже понад 50 років у різний спосіб малюють людям і обіцюють, який то розкішний „рай", вони створять у будуччині, — в нашій Америці, ми вже маємо нагоду помічати, як цей „рай" буде в дійсності в и г л я д а т и, оскільки дійсно його можна було б створити. Ще якихось 50 років тому назад багато визначних діячів - ідеалістів уважали, що коли людям скоротиться час праці і вони дійдуть до добробуту, тоді вони використають здобутий вільний час і засоби на поширення своєї освіти, свого удосконалення та покращання світу. Коли ж ми вже до цього в різних більш поступових країнах прийшли, ми бачимо, що тут почало діятися зовсім щось протилежне. Людина і суспільство в своїй значній частині почали деґенеруватися і морально розкладатися. Наведені думки з книжки Бердника є великою пересторогою для людства. Вони мають змусити нас застановитися над тим, куди ми йдемо: Всяке лінивство, оспалість і байдужість розкладають морально людину і те найкраще, що вона в собі має. Життя, яке тільки шукає самих насолод, розривок та приємностей, а до того ще сумнівної вартости, це отрута для душі.

∴

Уже від самого початку Бог знав, що всяка людська безчинність веде до ледарства та збайдужіння. Тому Він уже першим людям, а тим самим і всім будучим поколінням, наказав: „Плодіться й розмножуйтеся, і наповняйте землю, оволодійте нею, і пануйте..." (1 Мойс. 1:26-31).

Ісус Христос про наші життьові обов'язки і відповідальність говорить у своїй притчі про таланти. Він дає нам зрозуміти, що Господь кожному з нас дав різні здібності, які ми маємо розвивати і використовувати, і тим приносити добрі овочі нашого життя. Один з нас дістав більші і важніші здіб-

(Закінчення на стор. 3-ій)

ДВА ГОЛОСИ ПРО ОДИН З'ЇЗД ФКУ

„УСУНУТИ ПІСОК ІЗ МАШИНЕРІЇ ФКУ-ГЦУС, — ЩОБ МАШИНА МОГЛА ЇХАТИ!.."

Написав: О. Гайський

Детройт. В суботу 20-го й неділю, 21-го жовтня 1973, в цій автомобільній столиці світу відбувся Шостий Крайовий З'їзд Фонду Катедр Українознавства (ФКУ) — фінансового рамени Гарвардського Центру Українських Студій.

З'їзд — крім самозрозумілих звітувань, інформацій, обміну досвідом та методами праці, а далі, накреслення пляну праці на майбутнє — мав за спеціяльне завдання обміркування нових правноструктуральних рямців праці ФКУ, установи, яка (від назви почнаючи) надалеко переросла дотеперішні рямці. Конкретно, йшлося про заслухання й обговорення проєкту нового статуту цієї установи, який виготовив молодий адвокат - ентузіяст ГЦУС, Мирослав Смородський, із Пассейку, Н. Дж., а детально прецизував-пояснював дискутантам і всім зібраним та доповняв його старший товариш по званню, чикаґівський ентузіяст ГЦУС і неофіційний „шеф ресорту завіщань ФКУ", д-р Ілля Мула.

З'їзд, із порядковим позначенням ч. 6, відрізнявся від п'ятьох попередніх тим, що в в ньому вперше виступала опозиція, чи (як хто хоче) критика, з відомими, друкованими в пресі і брошурах, питаннями, закидами та конкретними вимогами. Особисто найчисленнішим обстрілом закидів „утішався" організаційний референт ФКУ — Богдан Тарнавський. Супроти особи проф. Омеляна Пріцака — як голови Комітету Українських Студій — критики зберегли належну пошану, натомість атакували його „політику недопускання українських професорів з-поза Гарварду до ГЦУС". Після доповіді проф. Пріцака, п. н. „Перещеплювання і вирощування" — дехто з дискутантів дістав нову базу критики, мовляв, пропонований професором 15-річний плян п о б удови ГЦУС (з якого перший 5-річний плян уже за нами) — задовгий, він - дискутант, хоче бачити побудову завершену вже тепер...

Дискусія, яку з уваги на бенкет і забаву перервано в суботу вечером і продовжувано в неділю — в суперечності до різкости проблем і настанов — була вдержана в належному культурному тоні. Поодинокі спалахи були радше продуктом особистого темпераменту, ніж якоїсь напруженої загальної атмосфери. Навіть найзапальніші дискутанти мали до розпорядження усмішку розрізнення між поважним і дрібним, а їхні виступи рябіли від дотепних народних приповідок і сентенцій, якими ілюстрували квінтесенцію своїх поглядів та арґументів. Н а й м аркантнішу, найзагальнішу й найконкретнішу з цих сентенцій висказав у неділю молодий професор, Олександер Біланюк. Ще в суботу на бенкеті, виступаючи з побажаннями до нашого Гарварду, які определили його майже як фронтовика критики, він стовідсотково став по стороні проф. О. Пріцака, обороняючи його обоснований плян терпеливого, природнього вирощування наукового нарибку; мовляв, нічого тут не можна прискорювати — так, як не можна прискорювати народин дитини... А звертаючися до всіх критиків, сказав:

„... Ми всі тут нібн хочемо допомогти справі, але насправді одні наливаємо до машинерії автомашини оливи, а другі... сиплять у її триби пісок. Викиньмо, усуньмо пісок із машинерії, щоб машина могла їхати!"...

Цей знаменний виступ молодого вченого, а далі, особисті контакти критиків із професором Пріцаком, головою ФКУ мґром Степаном Хемичем та організаційним референтом Богданом Тарнавським у час бенкету показали не одному з критиків наше „гарвардське підприємство" в іншому світлі, ніж він бачив його дотепер. Коли ж на закінчення нарад битий безугавно Б. Тарнавський дістав найдовші і найгучніші брава, які пролунали в залях нарад за час з'їзду — пропоновані і друковані вже у „Свободі" Підсумки Шостого З'їзду, в редакції предсідника інж. Михайла Корчинського, з Піттсбурґу, були прийняті акклямацією, як наявний доказ, що корабель ФКУ - ГЦУС держить правильний курс, від якого ніхто й ніщо його не заверне.

Чи це значить, що опозиція програла? Ні, тут ніхто не програв: навіть ті, які „сипали пісок у машинерію", не хотіли знищити її (вони ж платники ФКУ-ГЦУС). Ці люди тільки хотіли зупинити машину, щоб повести її іншим способом, на інший курс.

Коли це не вдалося, то це не їхня поразка. Хто з цих людей, погодиться з курсом ФКУ - ГЦУС — той не сипатиме більше піску в їхню машинерію. А хто й надалі не погоджуватиметься з цим курсом, ті устами багатьох звітодавців і представників нашого Гарвардського табору дістали запевнення, що „на Гарвардському Центрі ми не кінчимо, тільки зараз після його фінансового вивінування беремося до грошових збірок на інші подібні центри". Якщо наші критики направду люди праці, а не слів, можуть своєю працею змайоризувати інших, опанувати такий рух і влаштувати цей новий центр (чи центри) так, як вони цього бажають. І нізвідкіль не грозить їм якась опозиція, чи перешкоди. А, якщо так, то „... серце — чого тобі ще?"... Чи це не в дусі тієї консолідації й соборности, яка так епідемічно... пардон... спонтанно вибухнула напередодні СКВУ?..

ЩЕ ПРО З'ЇЗД ФКУ

Написав: П. Рогатинський

В днях 20 і 21 жовтня ц. р. відбувся в Детройті 6-ий Крайовий З'їзд ФКУ. Та хоч довкола нього було багато болячок і дискусій, були різні ходи, то делеґатів з-поза Детройту приїхало не більше 30-35. Характерно, що не було офіційних представників місцевих комітетів із Ню Йорку, Філядельфії і Рочестеру. Були окремі люди, але без уповноважень і без приготованого звітування.

Мала кількість людей на З'їзді, а до того без ясно окресленого правильника, хто до чого уповноважений, здеґрадувала його змісця до чергової конференції без права вирішувати основні справи та переводити якінебудь вибори чи доповнення керівних органів. Та все таки був це належний форум спростувати неодне непорозуміння, вияснити неодну справу, що їх так багато призбиралось за відносно не довгий час довкола ФКУ, катедр українознавства на Гарвардському Університеті й задуманого Дослідного Інституту.

Президія З'їзду, очолена інж. М. Корчинським із Піттсбурґу, мабуть, не усвідомила собі як слід ситуації, вела його так, якби з усіх сторін напосідались якісь вороги, що хочуть знищити ФКУ, а вже щонайменше деяких членів Головної Екзекутиви. Дискутанти питали інж. Корчинського, за якими правилами він провадить ці збори, чи не за старою українською вічевою методою, яка вважала, що опонент не повинен мати нагоди висловити свою думку. Та це не мало впливу на дальший хід зборів.

Практично З'їзд не довідався про роботу в терені, бо не було делеґатів із кількох великих осередків, а ті, що звітували, загубили фактичний стан справи в потоці непотрібної реторики про боротьбу з вітряками.

Звідомлення організаційного референта п. Богдана Тарнавського практично не внесло нічого нового, бо воно не торкалося самої роботи ФКУ, не роз'яснювало труднощів збірки, не підкреслювало осягів, не характеризувало методів роботи і співробітників, але оберталося цілий час довкола тих непорозумінь, що були дуже часто спричинені необдуманими потягненнями самого організаційного референта. На жаль, організаційний референт, дуже працьовита і віддана справам ФКУ людина, якось не зумів піднятися понад особисту амбіцію, щоб для добра загальної справи, спробувати зревідувати свої погляди й шукати замирення з громадською думкою.

У своєму внутрішньому бюлетені, що появився напередодні З'їзду, він користується такими словами: „уважно проаналізувати теперішнє суспільно - громадське довкілля. Плесо того життя неспокійне. Тут і там неконструктивні „прояви", а то й безкарне антигромадське бушування".

Організаційний референт не вияснив, які це „неконструктивні прояви", яке це „антигромадське бушування". Виходить, що мав він на думці всіх тих, що теоретично мають іншу думку про роботу ФКУ, чи взагалі про Гарвардський Центр, чи наукову політику проф. О. Пріцака. Нормально — це вважається конструктивною дискусією, але аж ніяк „неконструктивним" і „антигромадським проявом". Мають право висловити свою думку канадські професори, схвалюючи згори всі потягнення ФКУ і проф. О. Пріцака, таке ж право мають американські професори, висловлюючи критичні думки до тієї самої справи. Здається, що їх не треба лаяти, але радше проаналізувати ці критичні думки і з дбайливої аналізи витягнути належні консеквенції.

Українська патріотична громада доконала великого діла, зложивши великі фонди на ФКУ.

Звітування фінансового референта п. Ореста Бедрія, зладжене прозоро, розмножене в довільній кількости, дало приявним ясний образ грошових надходжень і витрат, характеризуючи і нашу громаду і спосіб господарювання громадськими грішми.

Вислід збірки імпозантний. Досі зібрано від українських громадян та організацій (вони ж усі члени якоїсь чи то громадської централі чи ідеологічного напрямку (1,697.823,77 долярів по кінець червня ц. р., з дорівняльного фонду вплинуло 472.423.08 долярів) від різних промислових підприємств, які вплачують від себе в певному відношенні за пожертви своїх працівників) і 49.528.87 дол. прийшло титулом відсотків від ульокованих грошей у банках і кредитівках. Шкода, що не подано, скільки пожертвували на цю акцію різні люди й організації працею, покривання дрібних видатків, чи оплачуванням цілих проєктів.

Це може перший раз, що Американська Україна зложила сама більше ніж півтора мільйона на одну ціль, а також це перший раз удалося нам, хоч і справедливо, дістати майже пів мільйона із не-українських джерел.

(Закінчення на стор. 3-ій)

Григорій Костюк

ТАК МИ КРИТИКУЄМО!

(Декілька зауваг до статті В. Давиденка „І знову Винниченко . . .")

(1)

У „Свободі" за 8 і 9 липня та 10, 11 і 14 серпня ц. року опублікована стаття ред. В. Давиденка „І знову Винниченко . . ." Це відповідь на мою статтю „Як ми критикуємо?", що була надрукована в місячнику „Нові дні" за травень і червень 1973 року й одночасно в тижневику „Українські вісті" в Новому Ульмі (Німеччина) за 20, 27 травня і 3 червня 1973 р.

Мені прикро тільки те, що читачі „Свободи" здебільшого, мабуть, не читали моєї статті, а через те й не зможуть скласти собі власної думки про дискутовану тему. Тому моє прохання до всіх читачів, а зокрема до тих, що вміють самостійно думати і люблять добиратися до джерел, знайти все ж таки вказані вище числа „Нових днів" чи „Українських вістей", прочитати мою статтю й порівняти з тим, що писав у своїй відповіді ред. В. Давиденко і що пишу тепер я у цих своїх коментарях. Які висновки зробить з цього читач, це вже його справа.

У моїй статті „Як ми критикуємо?", на тлі сучасної, з одного боку, офіційно-урядової партійної, а з другого, — опозиційної (дисидентської) критики Винниченка в Україні, і на матеріялах еміґраційних противників Винниченка, що їх найможливіше репрезентують статті В. Давиденка, я спробував поставити на обговорення кілька історико-літературних проблем, пов'язаних з життям і творчістю В. Винниченка. Крім того, я спробував, опираючись на документи, прокоментувати три головних закиди, що їх поставив ред. Давиденко Винниченкові:

1) Ставлення Винниченка до українського війська;

2) Форма і характер Винниченкового радянофільства 1920 р. і

3) Винниченко та паризький процес над убивником С. Петлюри Шварцбардом.

Ці коментарі я зробив з виразним застережен н я м: порушені питання є такої історично-суспільної ваги, що їх не можна тепер коли минуло понад 50 років від цих подій, ставити поверхово в полемічній газетній статті. Вони вже давно належать до тих питань нашої історії, що їх треба з'ясувати об'єктивно і спокійно, на підставі безсумнівних перевіре н и х документів. Тільки такий спосіб речевої дискусії може тепер мати місце.

Одночасно я стверджував, що це об'єктивне вивчення політичної біографії Винниченка потрібне й корисне взагалі, але воно в жадній мірі не може грати якоїсь вирішальної ролі в оцінці літературно-мистецької спадщини його. Бо згідно з кращими традиціями історико-літературної науки і критики, зокрема західньо-европейської, місце і вагу письменника в житті народу визначають не ті чи інші його політичні поступування чи принагідні заяви та декляpації, а його літературно-мистецькі твори. Так є в усіх культурних державних народів. Так мусіло б бути і в нас. Лише в сучасній, опанованій комуністичною диктатурою Україні, якраз навпаки. Не мистецькі твори, а моменти політичної біографії визначають оцінку, місце і значення письменника в історії літератури і народу. Я застерігав, щоб цей необ'єктивний, ненауковий, пройнятий партійною нетерпимістю принцип оцінки літератури, що його культивує комуністична диктатура на нашій батьківщині, ми не запозичали й не переносили в наше літературне життя у вільному світі.

Але ця частина моєї статті була не основна. Основним наставленням статті було вказати на ті форми критики, що їх застосовував ред. В. Давиденко в своїх статтях про Винниченка. Я звернув увагу на голу публіцистичність („вульґарний соціологізм") Давиденкової аналізи мистецьких творів, на його нефортунну спробу оцінити і засудити твір, прочитавши менше половини і не знаючи цілої фабули його. Я зауважив був багато моментів поверховости, н е у важности, просто кричущої плутанини імен дієвих осіб, імен авторів, назв творів, нехтування джерелами, на довільне висмикування слів і потрібних йому шматків речення з контексту і без належних посилань та багато інших випадків порушення основних вимог літературної критики. Я звертав на це увагу автора з надією, що в наступних своїх критичних спробах він буде уважніший і відповідальніший.

Але у своїй довжелезній відповіді (аж у 5 числах „Свободи"!) ред. В. Давиденко не тільки не спромігся переконливо заперечити чи пояснити мої критичні зауваги на його писання, а навіть навпаки, ще поглибив усі свої хиби і продемонстрував їх як свої принципи і чесности. Придивімось тепер ближче хоч до деяких з цих його „принципів" і „чеснот".

1) В. Давиденко в основному зосередив усю свою увагу на деяких моментах з політичної біографії Винниченка. Це звичайно найлегше. Бо за 50 років численні його противники і вороги наговорили силу-силенну злісливих, дуже суб'єктивних, опертих на партійних, світоглядових і психологічних розходженнях, припущеннях, а то й вигадках та обвинуваченнях, висловлених у полемічному запалі й у бажанні за всяку ціну принизити й „розвести" свого недавно високопоставленого супротивника. В. Давиденко щедро цитує Винниченкову публіцистично-мемуарну працю „Відродження нації", видання початку 1920 року. Але майже кожна цитата, коли її прочитати в оригінальному тексті книги звучить переважно не в тому сенсі, як її намагається, механічно вирвавши з тексту, представити ред. Давиденко. Я вже говорив вище, що дискусія на ті чи інші моменти з політичної біографії В. Винниченка потрібна, але вона повинна бути спокійна, речева, оперта на критично-перевірені, а не на будь-які матеріяли й документи. Всього цього в статті ред. В. Давиденка бракує. Тому й дискусія на цю тему з ним далі не може відбуватися.

(Продовження буде)

ПРО ПОТРЕБУ ТВОРЧОГО Й ОВОЧНОГО ЖИТТЯ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

много, інший менші, але всі вони є суспільству потрібні і їх треба однаково розвивати і вживати на славу Божу і добро наше та наших ближніх. Ми, фактично, нічого свого не маємо, бо ми самі є тільки творивом і власністю нашого Творця, Який є нашим Небесним Отцем. Тому ми, в дійсності, є тільки управителями. Божого майна, нам довіреного тут на землі. Через те ми маємо бути готові кожночасно здати рахунок з нашої господарки. Хто більше дістав, той несе більшу відповідальність, хто менше — той меншу, але ні в якому разі нам не вільно наших талантів, чи талану закопувати, тобто не використовувати та помножувати. Інакше це нас веде до певного зовсім певного упадку, як і до великої винагороди тих, що свої таланти помножили. „Господь до таких каже: „В малому ти був вірний, — над великим поставлю тебе. Ввійди в радощі пана твого!"

Ми не є свої, ми — Божі! Та, що ми маємо і чим господарюємо, є Боже. Воно має служити для нашого духовного збагачення, яке є важливе для дочасного і вічного нашого життя. Бог надзвичайно цінить нашу вірність у малому, дочасному, і наша вміння проявляти добру, творчу ініціативу і чин. Він хоче, щоб ми розвивалися і вдосконалювалися всесторонньо. Це має рішати і про нашу будучність, про наше місце і ролю в вічності.

„Турбота про дальший розвиток людського роду на землі, яку висловлює О. Бердник у своїй книжці, є тільки підтвердженням правдивості і важності науки Слова Божого про життьову ролю людини на землі, про ті шляхи, якими дорогами вона має йти.

Приглядаючись до суспільного та є к о номічного розвитку сучасного населення в Північній Америці і більш розвинених країнах Европи, ми зауважуємо, що від пори тут існують подібні партії, які, як колись большевики в Росії, готові своїм виборцям усе обіцювати на чужий рахунок, як інші політичні партії з своїми обіцянками обережні і поміркованні. Останні керуються щирістю, тоді як перші оперують демагогією. Їм не важно, якою ціною вони дістануться до влади. Інша справа, чи це вийде на добро країни і її громадян. Ми, як віруючі християни, маємо вповні дбати про потребу суспільної допомоги там, де вона потрібна, а власне потребуючим калікам, сиротам, старим і упослідженим людям, хвилево безробітним. Але ми також мусимо бути свідомі того, що коли постійно давати таку допомогу здоровим людям, це може їх зовсім здеморалізувати і скалічити на все життя. Тут мають багато рації ті, які є проти того, щоб сучасні держави перетворювати в „велфер стейти", тобто в добродійні інституції, які виховують громадян не на корисних членів суспільства, а на духових калік. Ця справа дуже складна, але її не вільно ігнорувати. Ми ж бачимо, що нові поселенці, які приїздять до Північної Америки, переважно без знання англійської мови, можуть за якийсь час тут добре економічно влаштуватися, тоді, як багато місцевого населення, яке тут родилося і мало доступ до державних шкіл, живе в значній нужді. Чи тут не є щось не в порядку з цими людьми!?

Навіть не бракує християн, які часто від Бога очікують того, що вони дуже добре самі можуть зробити, розвиваючи свої природні здібності. Цим списується багато дечого на Бога, чого не треба б робити. Тут треба б було молитися: „Поможи нам, Господи, розумно використати Тобою нам дані дари".

Я мав нагоду обсервувати якийсь час диких котів, що жили під однією хатою. Поки їм сусіди зі співчуття не почали доносити їжу, вони добре самі вміли про неї для себе подбати. Коли ж вони привикли до сусідської ласки, то замість іти і раздобувати собі їжу, вони сидали під хату і дивилися на ті хати, звідки їм сусіди ту їжу приносили.

Господь нас сотворив і обдарував здоров'ям і дивними дарами - спосібностями, щоб ми вміли їх розвивати і використовувати. Коли ми це робимо, це дає нам велику життьову насолоду й бажання поступати вперед у нашому розвитку. Ми тоді не тільки здобуваємо те, що нам потрібне, але й є в стані й інших потребуючим стати в пригоді, що помножує в нас вдоволення з нас самих і наших дій. При цьому важливе те, що ми тільки те шануємо, і цінимо, що ми самі своєю працею собі придбали. Господь очікує від нас, щоб ми жили творчим і овочним життям. Цю правду особливо переконливо підкреслює нам О. Бердник у своїй книжці „Зоряний Корсар".

Генрі Кіссінджер переговорює з арабськими лідерами

Каїро. — Державний секретар ЗСА Генрі Кіссінджер розпочав 5 листопада свої офіційні відвідини Марокко, Єгипту, Йорданії, Саудійської Арабії з метою з'ясувати передумови повного замирення на Близькому Сході між арабськими державами та Ізраїлем. Хоч американські урядові кола перестерігають перед надмірним оптимізмом, заявляючи, що йдеться тільки про „обслідування ситуації і „вивчення можливостей". У Марокко Генрі Кіссінджер дічті зустрівся з королем Гассаном II, а також мав розмову з міністром закордонних справ Магомедом Ахметом Таїбі Бенгімою. Ніяких даних про ці розмови не подано, хоч загально є переконання, що Кіссінджерові йшлося про те, щоб забезпечитися підтримкою короля Гассана, який втримує приязні відносини з Садатом. По дорозі до Каїро Генрі Кіссінджер зупинився на кілька годин у Тунісі. До Каїро він прибув в ночі 6 листопада. На аеродромі зустрів його єгипетський міністр закордонних справ Ісмаїл Фагмі. Розмови Г. Кіссінджера з президентом Анваром ель-Садатом почалися ранком 7 листопада. За пресовими повідомленнями, Генрі Кіссінджер має на меті уточнити в часі розмови з єгипетським п р е зидентом спірні єгипетсько - ізраїльські проблеми щодо самого перемир'я, а також обговорити передумови і можливості миру на Близькому Сході. Разом з Г. Кіссінджером є його асистент для справ Близького Сходу Джозеф Сіско, його заступник Алфред Атертон, близько-східній експерт Гарольд Сауендерс та Роберт МекКлоскей, речник Державного департаменту. Коментуючи приїзд Кіссінджера до Каїро, єгипетська преса вказує на можливість відновлення дипломатичних взаємин між Єгиптом і ЗСА. По закінченні розмов в Каїрі Г. Кіссінджер поїде до Йорданії та Саудійської Арабії, а звідси до Ірану, Пакистану і Пекіну.

УКРАЇНЦІ НА АМЕРИКАНСЬКОМУ З'ЇЗДІ

Гейнзвіл. — Д-р Олена Гікава - Сацюк була одним з доповідачів на З'їзді Флоридської Відділи Американської Асоціації Слов'янських і Східньоевропейських Мов який відбувся тут в Університеті Флориди 27-го жовтня ц. р. У своїй доповіді на тему „Козаки" д-р Сацюк порівняла донських, кубанських, терекських і ін. козаків з запорозькими козаками і вказала на їхні спільні характеристики. У з'їзді взяли участь ще два українські науковці: проф. Василь Довгий (Флоридський Технологічний Університет) і проф. Богдан Сацюк (Університет Флориди).

100-річчя НТШ і 25-ліття К НТШ в Торонті

Ювілейна Наукова Сесія

Для відзначення 100-річчя НТШ і 25-ліття Канадського НТШ, Головна управа влаштувала в Торонті Наукову Сесію, яка відбулася 3 червня ц. р. в приміщенні Свято - Миколаївської школи в приявності членів і численних гостей.

Сесію відкрив проф. інж. Володимир Мацьків словом присвяченим 100-річчю НТШ і нею проводив, представляючи доповідачів, які взяли участь у Сесії.

Проф. Ярослав Рудницький прочитав доповідь про свої найновіші досліди під час свого „сагбатікал", які він перевів під час своїх подорожів в Бразилії і південних островах Тихого океану. Він звернув увагу на українських подорожуючих дослідників, а саме Юрія Лисянського, якому під цю пору минуло 200 років від народження, а зокрема 170 літ від його прибуття до Бразилії, та українського етнографа Миколи Маклухи Маклая, що займався студіями над тубільцями на островах Нової Гвінеї, Філіпінів, Маллаки, Австралії, Мелянезії і Мікронезії, а в цьому році минуло 85 літ від смерти цього визначного дослідника.

Проф. Яр. Славутич у доповіді „Михайло Жученко — співосновник НТШ" присвятив увагу родоводові Жученків.

Д-р Богдан Стебельський діючий голова К НТШ у доповіді, „100 років НТШ" дав короткий, але вичерпний огляд розвитку НТШ, що було основане 1873 р. у Львові соборно заходами українських патріотів із східніх і західніх земель України, аж до зліквідування москалями в 1939 році. НТШ розгорнуло велику діяльність і довело себе визначних українських і навіть чужих вчених у вільному світі і незалежної науки. У формі виданнях різних секцій (трьох) та інших публікацій членів, НТШ стало справжньою Українською Академією Наук, зокрема під часу головства проф. Михайла Грушевського. НТШ не зважаючи на несприятливі відносини, під час польської окупації, було центром української незалежної науки і тепер на еміграції у вільному світі в чотирьох континентах продовжує і виконує своє завдання, доказуючи правду про відрубність і самобутність української мови і культури в колі слов'янських народів, зокрема у відношенні до своїх сусідів москалів і поляків.

У доповіді „25 років Канадської НТШ" доцент інж. Леоніда Вертипорох, подала нарис розвитку і діяльности К НТШ, очолюваного від початку проф. д-р Євгеном Вертипорохом, що на порозі 25 років існування К НТШ не надійно відійшов у вічність. К НТШ започаткувало Наукові Конференції і Сесії, на яких прочитано і продискутовано сотки наукових доповідних праць, яких із-за браку фондів не вдалося видати. Все ж видано ряд Бюлетенів і Збірників матеріялів з Наукових Конференцій і окремих праць членів, друкованих під фірмою К НТШ, в Збірниках Секцій НТШ від 1956 р. висилано короткі змісти доповідей до друку, до часописів.

Проф д-р Петро Біланюк прочитав доповідь „Вступ до клясифікації богословських о і мислі Григорія Сковороди". Це була дуже глибоко опрацьована і науково обґрунтована праця, яка дала нове і заразом переконливе насвітлення богословської мислі нашого великого філософа.

Окрім Ювілейної Сесії в Торонті відбулися ще три сесії і в інших містах Канади.

Ювілейне Свято Наукового Товариства ім. Шевченка у Торонті

Щоб завершити ювілейні святкування, роковин 100-річчя НТШ і 25-ліття К НТШ, Головна управа К НТШ вирішила влаштувати Ювілейний бенкет, з метою зустрічі членів НТШ з широкими колами української організованої громадськости.

Під протекторатом Відділу КУК відбувся Бенкет К НТШ 15 вересня в приміщенні „Фор Сізен Шератон" готелі. Бенкетовий комітет очолив д-р Петро Глібович, голова КУК, який відкрив програму бенкету, привітавши численних приявних.

Головним промовцем був проф. д-р Матвій Стахів голова А НТШ і виконуючий обов'язки президента Головної Ради НТШ, який у своїм слові подав глибоку аналізу діяльности НТШ протягом 100 років, засади якого не втратили своєї актуальности й тепер. Це почуття обов'язку, розбудови української науки, як незалежної за українську правду, за свідомість національного в и х о в а н н я, свідомість потреби боротьби за незалежність українського народу. Він головно зупинився на чільних постатях членів НВШ, що були не лише високої вартости науковцями, але й людьми великих чинів, Іван Франко, чи голова НТШ проф. д-р Михайло Грушевський, що був також головою Українського Уряду в 1917 р. Саме тепер, коли ворог знову проголосив, „що нас не було, немає і не буде", обов'язком українських науковців є здобути прихильність західніх народів для української правди і самобутности українського народу. За тією метою з рамени НТШ приготовляється до друку 10-томову історію проф. д-ра Михайла Грушевського в перекладі на англійську мову, з вірою, що українська суспільність фінансово допоможе зреалізувати це велике діло.

У мистецькій частині виступило двох молодих рецитаторів і прочитали уривки з різних творів Т. Шевченка, яких монтаж приготовила мистець слова мгр Аріядна Стебельська. Осип Гошуляк заблестів своїм голосом, відспівавши „Гетьмани" і „Дніпре мій Дніпре" з Шевченківських „Гайдамаків" та „Думу" з його „Невільника" у фортепіяновім супроводі Тетяни Ткаченко.

Під час бенкету, що його започаткував Владика Кир Ісидор Борецький, господар Бенкету представив гостей головного стола: Кир Ісидор — репрезентував Українську католицьку церкву, митроф. протоєрей М. Бондарчук — Греко - православну, проф. д-р М. Стахів з дружиною ГР. НТШ, д-р Б. Стебельський з дружиною — К. НТШ, мгр Ю. Гвоздулич — Центральна Управа КУК, проф. д-р Ю. Даревич — УВАН, мгр Б. Онищук з дружиною — порозвиції н у Раду КУК, д-р П. Глібови — КУК, АДУК — доцент інж. Леоніда Вертипорох, секретар управи К НТШ, дружина основника К НТШ і його голови протягом 25 років та президента ГР НТШ — проф. д-р Євгенія Вертипорох.

Господар бенкету проф. інж. В. Янішевський прочитав ряд привітів: від Верховного Архиєпископа Кардинала Йосифа Сліпого, від Української Греко - Православної Церкви Первоієрарха Архиєпископа Михаїла, від Митрополита Кир Максима, від проф. д-ра В. Кубійовича — голови Е НТШ, від президента УВАН у Канаді д-ра М. Мандрики, від УВУ — ректора д-ра В. Янова, від Ради для справ Культури від СКВУ д-ра М. Степаненка, від голови Ради для справ культури Америки — інж. Аполінарія Осадци, від Централі КУК, від Відділу КУК, від Гол. Управи ЛВУ, від Президії УНО, від Т-ва кол. вояків УПА, від Братства Української Дивізії, від Братства УСС-ів, від Українського Технічного Товариства, від Комітету Українок Канади - Торонто та інших.

Після вечері діючий голова К НТШ Б. Стебельський подякував головному доповідачеві проф. д-рові М. Стахові, виконавцям мистецької програми, гостям, делегатам та приявним, що вшанували Наукове Товариство ім. Шевченка, господареві бенкету проф. інж. В. Янішевському, що тактовним зрівноваженим тоном та культурою думки створив настрій торжественного вечора та д-рові П. Глібовичеві, як голові Бенкетового комітету за його старання, коло влаштування ювілейного свята, що увінчалося повним успіхом.

Коли додати до цього ще сто тисяч, що недавно передав на стипендійний фонд свого імени п. Володимир Юрковський, то впливи на діло ФКУ досягли майже два мільйони двісті тисяч.

Досі вплачено на три катедри українознавства один мільйон вісімсот тисяч, а на Дослідний Інститут двісті вісімдесят вісім тисяч. До запланованих двох мільйонів ще далеко.

Найбільш інтенсивно проходила збірка в 1968 році, коли прийшла згода Гарвардського У н і в ерситету креувати українознавчі катедри (збірка дала 340.-503.00) і в 1972 р., коли прийшов час вплати решуючої квоти до повної сплати за три катедри (зібрано — 662,358.00). У січні 1973 року вплинуло 126,514.43 і це також оправдане, обставини примусили і громада дала.

Від лютого до кінця червня ц. р. вплинуло тільки 51,675.00 долярів. З одного боку таке послаблення збірки можна пояснювати передишкою після великої натуги, що позначилася вплидами за 1972 і січень 1973 року, з другого ж можна турбуватися, що є якісь інші причини такого послаблення надходжень і деякого збайдужіння громади.

Всіх жертводавців, індивідуальних громадян і організацій, на теперішній час було 8622.

З того ясно кожному об'єктивному слухачеві, що збіркова акція проходила серед української громади, супроводжена доброзичливим ставленням усіх організацій, усіх політичних середовищ.

Про катедри українознавства ніхто не подавав інформації, бо вони практично не існують, стоять обліогом. Що з того, що історію древної Руси перенесено до катедри української історії, як ця катедра не діє і ніхто не викладає цієї дисципліни. Навіть ті студенти, що готуються до докторських іспитів, вибрали зовсім інші періоди української історії, не торкаючи цього дразливого питання.

Доповідь проф. О. Пріцака: „Перещеплювання і вирощування", цікаво й логічно побудована, не переконала приявних на З'їзді, що на пущення в рух трьох катедр треба аж 15 років. Шановний прелегент, подаючи плян аж трьох п'ятирічок, здавалось, виходив із заложення, що живемо серед глибокої джунглі, ніде ні сліду якогонебудь пристойного вченого, самі романтики і амбіціонери — то ж треба виховати зовсім новий тип учених, що відповідали б високим стандартам цього університету. Треба перещеплювати, якби досі не було ніяких осягів у цих дисциплінах науки, треба вирощувати нових учених у теплярні, щоб не було на них ніякого впливу, що звичайно має на студентів діюча катедра.

На прямий запит до прелегента, хто апробував цей плян тримати облогом українознавчі катедри, він так і не дав прямої відповіді. Раз говорив, що цей плян був обговорений на Науковій Раді, яка збирається два рази до року, то знову, що був дискутований в Гарвардськім Комітеті.

Та факт лишається фактом, що три катедри стоять облогом і це ніяк не приносить користи українській науці.

Тут зударилися дві думки про роботу катедр і взагалі Гарвардського Центру. Перша — це офіційна проф. О. Пріцака, підтримувана Головною Екзекутивою ФКУ, зачинати від самих основ, перещеплювати і вирощувати, і друга, громадська, що не радить гаяти довгий час, але здійснювати проєкт коротшою дорогою, бо є на це всі дані. Тяжко повірити, що серед соток професорів і викладачів на університетах і коледжах ЗСА і Канади не можна знайти трьох людей з відповідними науковими кваліфікаціями та відповідним науковим доробком, щоб ними обсадити три українознавчі катедри навіть на Гарвардському Університеті.

Нормально таку різницю думок щодо здійснювання якогось задуму називається дискусією, у якій кристалізується ясний образ задуму і знаходиться найкращі шляхи його реалізації.

Обширна дискусія, що велася продовж двох днів із перервами, виявила велику журбу учасників - жертводавців за розвиток почину ФКУ в повній гармонії із українськими національними інтересами.

В деяких з ентузіястів ФКУ не існують ніякі громадські централі, немає ніяких національних справ, є тільки ФКУ, вони в шляхетному запалі бачать спасіння України в неіснуючих катедрах у Гарвардському Університеті.

На жаль, предсідник зборів дуже часто підтримував їх у тому переконанні своїми філософічними ремарками про керівництво і репрезентацію, стверджуючи, що ФКУ із своїми 8-ма тисячами жертводавців може сміло конкурувати із УККА, який має тільки приблизно 10 тисяч платників.

Велика частина дискутантів, жертводавців на ФКУ, була тієї думки, що почин є громадським твором і зорганізована громада ним турбується, тож було б явною шкідливим відмовляти тій громаді права ставити певні вимоги і так чисто моральної натури. Левина частина жертводавців не схвалила б погорди, щоб ФКУ і його діло мав розвиватися поза рамками українського зорганізованого життя. Треба тільки тим жертводавцям дати нагоду і форум.

В дусі злагіднення непотрібного напруження, яке витворилося довкола ФКУ в останньому часі, промовляли с. шамб. Мирослав Харина, д-р Володимир Богонович, Богдан Федорак, д-р Лятія Шутка, Василь Шарван, Степан Юрків, автор цих рядків і другі.

П. Богдан Федорак запропонував проєкт резолюцій, що мали на меті злагіднити а то й усунути всі непорозуміння та розходження, що витворилися між Головною Екзекутивою ФКУ й українськими науковими й громадськими централями. Його проєкт зводився до таких основних думок:

1. З'їзд зобов'язує ГЕ ФКУ поробити всі можливі заходи для усунення всіх непорозумінь між цією установою та українськими науковими й громадськими централями;

2. Після осягнення порозуміння, ГЕФКУ видасть разом із цими централями спільний комунікат для повного поінформування української громади, яка щиро боліє існуючим тепер станом;

3. ГЕ ФКУ приведе запропонований статут до належної форми, взявши до уваги запропоновані зміни й поправки в справі Наукової Ради, Контрольної Комісії, права голосу членів і покликання мужів довір'я (трустистів) на більш громадській базі;

4. ГЕ ФКУ буде держати під своєю контролею всі надходження, тільки впливи із дорівнюючого фонду буде відпроваджувати на НІУГУ;

5. ГЕ ФКУ приготує і скличе Загальні збори членів для прийняття нового статуту й вибору нових керівних і контрольних органів відділу до одного року.

На жаль, предсідник не прийняв цього внесення до уваги і не піддав його під голосування. Натомість прочитав свої підсумки і ствердження і не проголосувавши їх формально, проголосив їх обов'язуючими резолюціями З'їзду. Не оглядаючись на кілька піднесених рук, охочих забрати слово до його ствердженнь і запропонованих резолюцій, закрив З'їзд, залишаючи несмак у багатьох навіть незделкярованих приявних. Між недопущеними до слова були теж члени Головної Екзекутиви.

Шкода, що так сталося. Витрачено багато зусиль, щоб усунути непотрібні непорозуміння, подано багато аргументів на те, що нам треба спільно діяти в цьому великому ділі, бо воно наше, але всі заходи пішли намарне.

Зачато складну операцію і, не докінчивши її, залишено нідкриту рану.

Не відбулася також зустріч громадянства із членами ГЕ і проф. О. Пріцаком. Прийшло декілька десятків громадян, щоб особисто, без посередництва інформації організаційного референта, поговорити із відповідальними керівниками ФКУ та головою Наукової Ради, але їх не було. Виходить, зігнорували собі громаду Детройту, яка зібрала на ФКУ майже чверть мільйона долярів.

Запам'яталася одна фраза з дискусії, де дискутант говорив, що одні ллють до мотору оливу, а другі сиплять пісок. І тут не важко сказати, хто ллє до мотору ФКУ оливу, а хто таки пісок.

П. Рогатинський

У заключнім слові д-р Б. Стебельський згадав про ролю і мету НТШ, бо в наші часи боротьби з московським окупантом стале ще важнішою, як 100 років тому. Сьогодні совєтська влада замилює очі „про квітучу Україну" розвиток української народу" його мови і культури і цілого життя, що наука вільного світу приймає безкритично, а тим часом іде повна московізація та злиття націй під плащем інтернаціоналізму і соціялізму. Тому саме завданням української науки протиставитися московській пропаганді і пофальшуванням нашого минулого і сучасного. Він також подав зводомлення про проробленну працю К НТШ протягом 25 років і що власне невелику видавничу діяльність зумовлено браком відповідних фінансів.

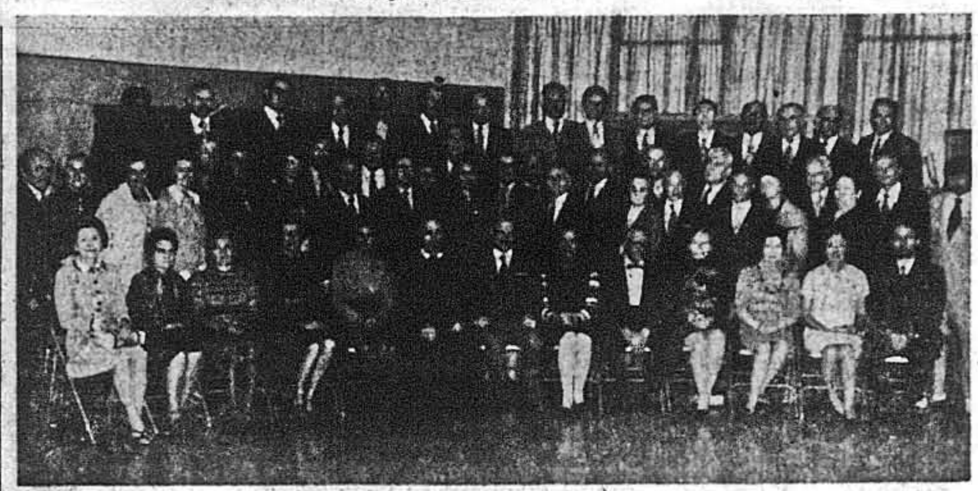
На пропозицію Управи прочитано листу 44-ох померлих членів на протязі 25-ох літ та прийняття нових 60 членів, в тому більшість з молодшого покоління. При тій нагоді прочитав постанову Управи про посмертне надання основникові і невтомному відданому голові проф. д-рові Євгенові Вертипорохові гідности почесного члена К НТШ.

Молитвою що її перевів о. митроф. протоєрей М. Бондарчук закінчено це ювілейне свято.

Доцент інж. Леоніда Вертипорох
прес. рефер. К НТШ

ЩЕ ПРО З'ЇЗД ФКУ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

Учасники Шостого Крайового З'їзду ФКУ

У Філядельфії відбулися величаві похорони бл п. Осипи Грабовенської

Філядельфія (М.С.) — При великому здвизі громадянства Філядельфії і представників Союзу Українок Америки з найбільш віддалених Округ відбулися тут похорони бл. п. Осипи Грабовенської, заступниці голови Союзу Українок Америки, членки Політичної Ради Українського Конгресового Комітету, відомої громадської діячки у краю і на еміграції.

У вівторок, 30-го жовтня ц.р. у вщерть виповненому похоронному заведенні Насевича відслужив Парастас Владика Василь Лостен в асисті пароха о. Василя Головінського, о. шамбеляна Мирослава Харини і о. Станислава Дашо. В часі Парастасу співали члени хорів — церковного і „Прометей". Від УККА попрощав Покійну о. шамбелян М. Харина, а від членства СУА пані: Іванна Рожанковська, діюча голова СУА, Галина Царинник, голова Окружної Управи СУА у Філядельфії, Ірина Мамчин, голова 43-го Відділу СУА у Філядельфії, якого співосновницею і членкою була Покійна, і Мирослава Скаскiв, голова 78-го Відділу СУА у Вашингтоні. Прощальні промови виголосили також Оксана Генгало від Ради Дошкілля і Михайліна Чайківська.

В середу, 31-го жовтня, о год 9-ій рано перевезено тіло Покійної до церкви Царя Христа, де відправили Богослужения і Панахиду о. парох В. Головінський і о. шамбелян М. Харина. Помимо робочого дня, велика кількість осіб взяла участь у жалобних відправах. Покійну похоронено на українському цвинтарі у Факс Чейз. П могилу покрило безліч вінків і китиць квітів.

Там же, в залі коледжу СС Василіянок відбулися, заходом родини і місцевого активу СУА під проводом Ірини Качанівської — скарбнички Головної Управи СУА, поминки. Проводила ними Іванна Рожанковська. На вступі вона відчитала телеграму з висловами співчуття від Конгресу СФУЖО, який саме відбувався в Торонто. Прощальні слова виголосили пані: інж. Стефанія Пушкар від СФУЖО, Марія Крамарчук — голова Окружної Управи СУА північного стейту Ню Йорк, Марія Кіцала — заступниця голови Окружної Управи СУА в Чикаго, Ольга Муссаковська — фінансова референтка Головної Управи СУА і відпоручниця Окр. Управи в Нюарку, Олександра Пальков — відпоручниця 88-го Відділу СУА на Френкфорді, Філядельфія, Олександра Кіршак — голова Окр. Управи в Ню Йорку, Ірена Кашубинська — відпоручниця Окр. Управи стейту Огайо, і Марія Євсевська, активна членка Філядельфійської Управи.

Усі вони оворили про великі особисті прикмети Покійної та її заслуги у праці для української громади, зокрема Союзу Українок Америки. Від других організацій і приятелів попрощали Покійну д-р Марія Струтинська, Адам Гординський й інж. Лев Яцкевич.

В заключнім слові Іванна Рожанковська ще раз склала Родині вислови співчуття та подякувала усім, що своєю присутністю віддали останню прислугу Покійній. Від Родини склав подяку присутнім за їх участь у похоронах, за квіти, за приготування поминок зять Покійної, Юрій Телепко. Парох о. В. Головінський закінчив поминки молитвою, а присутні відспівали „Вічная Пам'ять". На цілі Союзу Українок Америки учасники зложили $646.00.

ПЕРЕБІГ НАРАД ДРУГОГО СКВУ

(Закінчення зі стор. 1-ої)

в деяких випадках прямо масова участь у семінарах та у переведених дискусіях. Кожний семінар підготовив підсумки проведеної роботи. Ці підсумки були відтак подані до загального відома на третій і п'ятій пленарних сесіях та включені до резолюцій Конгресу.

На четвертій пленарній сесії безпосередньо після доповіді розглянено проєкти статуту і правильника Секретаріяту СКВУ. Як відомо, проєкт статуту СКВУ і правильника Секретаріяту СКВУ були опрацьовані окремою Статутовою комісією під проводом д-ра Ю. Пелеха, яка до статуту, схваленого на Першому СКВУ, внесла ряд змін і доповнень. Новий проєкт статуту і правильник Секретаріяту СКВУ Конґрес схвалив згідно з внеском Статутової комісії після дискусії. У міжчасі Верифікаційна комісія, яку очолював д-р С. Кальба, подала свій звіт, стверджуючи, що на Конґресі, зареєстровано разом 1012 учасників. В цьому числі було 429 делеґатів, 531 гостей, 42 представників студентських організацій і 10 кореспондентів українських газет. Статут прийнято більшістю голосів. Проти нового статуту голосувало 6 делеґатів, а трьох утрималося від голосування.

ОРГАНІЗАЦІЙНІ СПРАВИ НА ТРЕТІЙ І ЧЕТВЕРТІЙ ПЛЕНАРНИХ СЕСІЯХ

Третя пленарна сесія відбулася у пополудневих годинах 2 листопада. На цій сесії своє звідомлення подала Контрольна комісія, від імени якої говорив з заступстві хворого голови Юліяна Ревая д-р Михайло Марунчак. Він поінформував, що Контрольна комісія в складі Юрія Венгльовського й інж. Северина Григорціва та під головуванням д-р М .Марунчака перевела контролю всього діловодства Секретаріяту та фінансової господарки. Знайшовши все в належному стані, Контрольна комісія вирішила поставити внесок на уділення абсолюторії уступаючому Секретаріятові. Цей внесок Конґрес схвалив, прийнявши і схваливши додатковий внесок про признання останній Президії за проведену працю.

В ході дальших нарад сесія заслухала звідомлення з праці семінарів, а також познайомилася з текстами звернень до українського народу та до українців за межами України, підготовленими Програмовою комісією. Після короткої дискусії ці тексти були прийняті Конґресом.

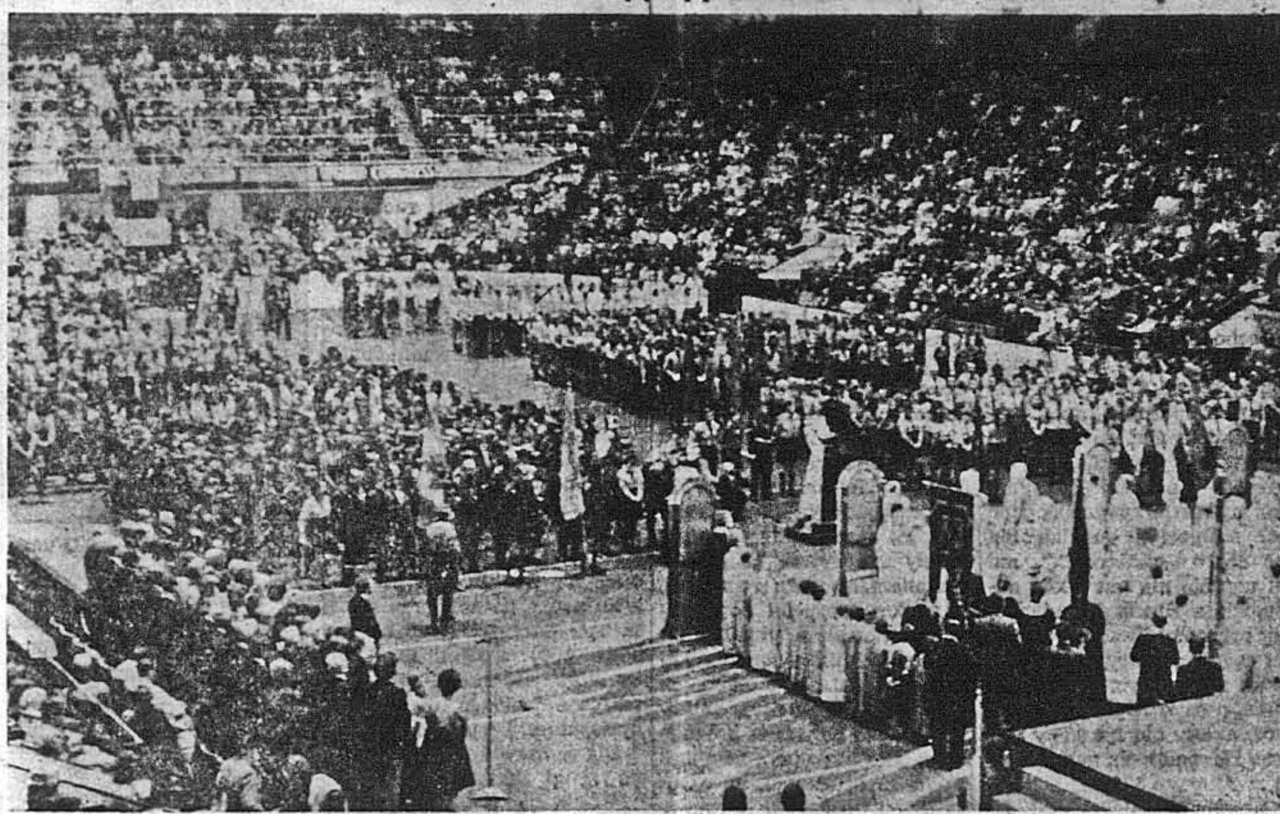
П'ята пленарна сесія Конґресу познайомилася також з проєктом бюджету Секретаріяту СКВУ на 1974 рік, виготовленим Фінансово-бюджетовою комісією під головуванням проф. д-ра Богдана Гнатюка. Проєкт передбачає по стороні прибутків і витрат бюджет на загальну суму 100.000 дол., в рямках якого мають бути фінансовані всі ці проєкти, що їх схвалить Конґрес та поточна праця бюра Секретаріяту.

ВИБОРИ НОВИХ КЕРІВНИХ ОРГАНІВ СКВУ

Згідно з пляном, який був узгіднений на форумі уступаючого Секретаріяту СКВУ, наступна Президія, а також постійний осідок Секретаріяту мали бути в Канаді. Відповідно з цим, на Екзекутиву Комітету Українців Канади впав обов'язок подати до Номінаційної комісії список кандидатів до Секретаріяту та до Президії. Як виявилося вже на Конґресі, КУК мав з цим чималі труднощі і не міг досягнути погодження щодо персональної обсади в Президії і Секретаріяті. У висліді, поданий Екзекутивою КУК перший список кандидатів до керівних органів СКВУ не знайшов одобрення серед делеґатів, хоч був акцептований Номінаційною комісією. Делеґати вимагали обсади іншими людьми окремих становищ, в першій мірі становища президента і генерального секретаря. Особливо незадоволення викликало те, що до цього першого списка не був включений дотеперішній активний діяч СКВУ і його перший генеральний секретар Микола Плавюк. Невдача з першим списком кандидатів і неспроможність Екзекутиви КУК в дальшому оформити такий список, який знайшов би загальну підтримку, несподівано спричинив серйозну кризу в Конґресі, яку не було легко розв'язати, беручи під увагу складну організаційну структуру СКВУ та його статут. Резиґнація КУК зі сформування власного списка приневолила американську делеґацію УККА подати на розгляд Конґресу новий список з проєктом осідку Секретаріяту і його Президії на терені ЗСА. Однак, список, поданий Екзекутивою УККА, який, коли мова про склад Президії, включав цих самих осіб, які були членами Президії у минулій каденції, також не знайшов одобрення серед делеґатів, які у голосуванні відкинули запропонований список. Таким чином, запляюваний вибір Секретаріяту і Контрольної комісії СКВУ на 5-ій пленарній сесії не міг відбутися. Не пощастило також досягнути ніякого погодження і на надзвичайній сесії перед полуднем 4 листопада, через що наради треба було продовжити і після закінчення маніфестації.

Трудність із укладенням списка вдалося ліквідувати щойно після інтервенції митрополитів Максима Германюка і Мстислава Скрипника, які вийшли з власною компромісовою пропозицією, враховуючи різні розбіжні і часто суперечні собі бажання й інтереси окремих складових організацій — членів СКВУ, зокрема молодіжного сектору, який вимагав для себе кращої репрезентації, а в першій мірі обсади Секретаріяту молодшими людьми. Компромісовий внесок обох Митрополитів, поданий відтак формально як внесок Екзекутиви КУК і Номінаційної комісії Конґресу, знайшов підтримку делеґатів, настрої яких віддзеркалив один делеґат, заявляючи в дискусії, що „з двох лих треба вибирати менше лихо''. Внесок Номінаційної комісії на вибір Секретаріяту під проводом о. митрата д-ра В. Кушніра, першого президента СКВУ у попередній каденції, з включенням до Президії Миколи Плавюка як першого заступника президента, Конґрес прийняв через аклямацію. Таким чином, кризу, яка набрала була загрозливих розмірів, щасливо вдалося перемогти. Була година 10.50 вечора 4 листопада, коли голова Конґресу Ярослав Білак міг формально проголосити обрання нового Секретаріяту і Контрольної комісії СКВУ і одночасно закрити Другий Світовий Конґрес Вільних Українців.

ІМПРЕЗИ З НАГОДИ ДРУГОГО СКВУ

Соборний Молебень під час великої маніфестації з нагоди Другого СКВУ

УРЯДИ ОНТАРІО І ТОРОНТА ГОСТЯТЬ УЧАСНИКІВ СКВУ II ПРИЙНЯТТЯМИ

Торонто, Онт. — „Я вважаю, що це зовсім правильно, що ви вибрали Торонто для відбуття Другого Світового Конґресу Вільних Українців,'' — заявив Вілліям Дейвіс, прем'єр провінції Онтаріо, на вступі своєї промови під час бенкету в суботу, 3-го листопада, в готелі "Four Seasons Sheraton". „Торонто — це місто, яке є багатокультурне своїм виглядом, характером і складом населення.''

В цій атмосфері „етнічности'' і „багатокультурности'', з наголосом на українську присутність, відбувалися усі імпрези, пов'язані з Другим Світовим Конґресом Вільних Українців, що відбувся тут в днях від 1-го до 4-го листопада, 1973. Багатомовною пригадкою пошани до українства та символом гостинности міста і провінції для учасників Конґресу був синьожовтий прапор, який повівав на ратуші міста — до речі одному з багатьох чудових зразків модерного архітектурного мистецтва в цьому місті — безпосередньо навпроти готелю, в якому відбувалися наради. Синьо-жовтий прапор, символ вільної України, був піднесений на машт напередодні Конґресу після того, як посадник міста Дейвід Кромбі проголосив дні Конґресу „Українським Тижнем''.

„Онтаріо — це живий приклад культурного плюралізму, який поглиблює зміст та окрашує форму многогранного життя нашої країни,'' — твердив Роберт Велш, провінційний міністер суспільного розвитку, під час прийняття в п'ятницю, 2-го листопада, на якому уряд провінції Онтаріо гостив понад 1,000 делеґатів та учасників Другого СКВУ. „Політика багатокультурности, проголошена офіційно федеральним урядом в 1971-му році,'' — говорив міністер Велш, — „знаходить свій вислів в багатьох програмах, які вже переводиться в життя в цій та інших провінціях Канади.''

Міністер Велш, як і опісля прем'єр Дейвіс, федеральний міністер Марк Ляльонд та Деніс Флин, посадник передмістя Етобікок, підкреслювали у своїх промовах велике значення політики багатокультурности, яка дозволяє всім етнічним групам зберігати, плекати і розвивати свої культурні надбання, свою мову, мистецтво і традиції. Як конкретний приклад примінення цих засад політики, посадник Флин повідомив численно зібраних гостей на прийнятті, влаштованому в суботу, 3 листопада, міськими властями Торонта, що частина парку на передмісті Етобікок буде перезвана на „Український Канадський Парк'', присвячений канадцям українського походження, які служили в рядах канадських збройних сил. Місцевий Відділ Комітету Українців Канади, — заявив посадник Флин, — може поставити в цьому парку відповідний пам'ятник.

Слід відмітити, що кожний з-поміж не-українських промовців на прийняттях і на бенкеті починав свою промову коротким привітом по-українськи, що віддзеркалювало їхню повагу до українства і атмосферу, в якій відбувався Конґрес та пов'язані з ним імпрези.

Прийняття в п'ятницю відкрив Богдан Онищук, голова Провінційного Відділу КУК, а проводив ним Іван Яремко, прокуратор провінції Онтаріо. Вступні та кінцеві молитви перевели Архиєпископ Марко з Української Православної Церкви в ЗСА й Єпископ Ісидор Борецький з Української Католицької Церкви в Канаді. В мистецькій програмі виступало жіноче вокальне тріо „Троянда''.

Суботнішній обід відкрив д-р Петро Глібович, голова Відділу КУК в Торонті, а проводив програмою Юрій Шимко. Серед великого числа політичних діячів та репрезентантів етнічних груп були присутні українські члени міської ради Торонта — Едвард Неґрич та Василь Бойчук. Єпископ Борецький відкрив прийняття молитвою, а єпископ Борис з Української Греко-Православної Церкви в Канаді, відмовив кінцеву молитву. Дівоче вокальне тріо „Калина'' заповнило коротку мистецьку програму.

В короткому заключному слові віце-президент СКВУ Йосип Лисогр в імені Конґресу зложив подяку управлінню міста за гостинність.

БЕНКЕТ

Торонто, Онт. — „Моїм щирим бажанням і бажанням кожного канадця є, щоб кожна людина, в кожній частині світу втішалися тими правами, якими ми втішаємося тут у Канаді. Я поділяю з вами ваші уболівання над долею ваших братів і сестер в Україні і уважаю, що голос Канади в обороні людських прав повинен бути ясний, голосний і недвозначний'', — заявив прем'єр провінції Онтаріо у своїй промові під час бенкету, що відбувся в суботу, 3-го листопада, в рамках Другого Світового Конґресу Вільних Українців в Торонті. Понад 2,000 осіб, серед них делеґати та учасники Конґресу, представники федерального, провінційного та міського урядів Канади, парляментаристи, Консулі Еспанії, Західньої Німеччини, Голляндії, ЗСА, Владики Українських Церков, представники різних етнічних груп та багато місцевих громадян взяли участь у бенкеті, що його відкрив президент Комітету Українців Канади д-р Петро Кондра та яким проводив проф. Василь Янішевський. Митрополит М. Германюк, віддзеркалюючи дух багатокультурности, провів молитву українською, англійською та французькою мовами. Після представлення гостей за подвійним почесним столом — серед них колишнього прем'єр-міністра Канади та члена федерального парляменту Джона Г. Діфенбейкера з дружиною, міністра багатокультурности д-ра Стенлі Гайдаша з дружиною, сенатора Павла Юзика з дружиною, посла Павла Євчука, провінційного прокуратора Івана Яремка з дружиною, міських суддів Роборецького і Соломона та інших — д-р Кондра представив головного промовця, Марка Ляльонда, федерального міністра здоров'я і суспільної опіки, який репрезентував уряд Канади та прем'єра Еліота Трудо особисто.

З'ясувавши коротко історію українського поселення в Канаді і відмітивши вклад українців в розбудову цієї країни, міністер Ляльонд подав обширний огляд політики багатокультурности та її примінення в практиці. „Основною ціллю цієї політики є створення суспільности, в якій одиниці та групи матимуть нагоду проявляти та розвивати свою культурну ідентичність, як складову частину всеканадійського життя,'' — говорив міністер Ляльонд, дефініюючи цю політику та вичисляючи ряд програм, які уряд поступово переводить в життя. Нав'язуючи до питання мов, міністер Ляльонд, який до цього часу промовляв англійською мовою, перейшов на французьку, стверджуючи, що „французька та англійська мови не є ані кращими, ані більш точними від інших мов. Їх прямо вживається частіше в Канаді. Мова є фактично однозвучна з культурою і як така заслуговує на підтримку уряду тому, що її збереження є запорукою культурного багатства, різноманітности та сили держави''. Міністер Ляльонд, який як і прем'єр Дейвіс, започаткував свою промову привітанням українською мовою, закінчив своє слово побажанням успіхів делеґатам та проводові Другого Світового Конґресу Вільних Українців.

Про завдання і працю Світового Конґресу Вільних Українців говорив мґр Антін Мельник.

В мистецькій частині програми бенкету виступав дівочий хор при Свято-Миколаївській церкві в Торонті під дириґентурою Квітки Зорич-Кондрацької, який виконав три пісні.

Серед численних привітів, які наспіли на Конґрес, проф. Янішевський відмітив телеграми від сенаторів Мінесоти Гюберта Гомфрі та Волтера Мондейла, сенаторів стейту Північної Дакоти Мілтона Янґа та Квентіна Бурдіка, як також від губернатора цього стейту Артура Лінка. Серед великого числа визначних особистостей, професор Янішевський відмітив присутність проф. Володимира Кубійовича, голови Европейського НТШ, та проф. Володимира Янева, ректора Українського Вільного Університету.

Кінцеву молитву провів пастор д-р Лев Жабко-Потапович, почесний голова Всеукраїнського Євангельсько-Баптистського Об'єднання у вільному світі.

Після бенкету відбувся баль в просторій залі готелю "Four Seasons Sheraton".

КОНҐРЕСОВА МАНІФЕСТАЦІЯ

Торонто, Онт. — Джон Г. Діфенбейкер, член канадського Парляменту та колишній прем'єр-міністер Канади, який в 1960 році вперше на Форумі Об'єднаних Націй, видвигнув питання свободи і права українського народу на національне самовизначення, закликав українців до протестів та безперервної акції в обороні людських прав, потоптаних режимом „який репрезентує імперію неволі і рабства''.

Джон Діфенбейкер був головним промовцем під час багатолюдної маніфестації в Мейпл Ліф Гарденс в неділю, 4-го листопада, що відбулася в рамцях Другого Світового Конґресу Вільних Українців та яка була завершенням чотироденного збору понад тисячки учасників з 22-ох країн та чотирьох континентів вільного світу.

Понад 13,000 осіб були свідками соборного Молебня, відправленого Владиками вже об'єднаної Української Православної Церкви у Вільному Світі, Української Католицької Церкви та Світового Українського Євангельсько-Баптистського Об'єднання, в сослуженні понад 30 священників та при співучасті хорів українського православного собору св. Володимира в Торонті під дириґентурою Нестора Олійника, та святомиколаївської католицької церкви під керівництвом проф. Івана Ковалева. На закінчення Молебня Владика Максим Германюк, Митрополит Української Католицької Церкви в Канаді, відчитав спільне звернення українських церков у вільному світі до українського народу на рідних землях, піддержуючи його змагання до волі і незалежности. Крім владики Максима, звернення підписали: Єпископи Української Католицької Церкви — Ніль Саварин, Ізидор Борецький, Андрій Роборецький, Василь Лостен, Єфрем Кривий та Михаїл Руснак; Владики Української Православної Церкви у Вільному Світі — Митрополит Мстислав, Митрополит Михаїл, Архиєпископи Иов, Андрей, Марко, Єпископи Борис, Орест і Константин; та Пастори Українського Євангельсько-Баптистського Об'єднання — д-р Лев Жабко-Потапович, Володимир Багрій і Володимир Боровський.

Маніфестацію започаткував вхід членів українських молодечих організацій СУМ, СУМК, Пласт, ОДУМ, МУНО, УКЮ, юних кадетів Канадського Летунства та танцювальних ансамблів „Веснянка'' (ОДУМ Торонто) і „Калина'' (МУНО Торонто), в числі понад 1,000 юнаків і юначок, які заповнили арену цього великого критого стадіону. Після піднесення прапорів та відіграння національних гимнів оркестрою „Батурин'' Осередку СУМ в Торонті під дириґентурою Василя Кардаша, відбувся апель молоді, кульмінаційною точкою якого було запалення вічного вогню під високопіднесеним гербом вільної України, в пошані поляглим за її волю.

Микола Плавюк, голова Організаційної комісії СКВУ II, офіційно відкрив маніфестацію та попросив міністра провінції Онтаріо Івана Яремка до представлення головного промовця, Джона Діфенбейкера, якого вхід на сцену зібрані привітали трихвилинною овацією.

„Сучасна Україна промовляє до нас сьогодні устами нових, хоробрих, катованих але нескорених діячів'', — говорив Дж. Діфенбейкер, який також очолює Міжнародню комісію Оборони Прав Людини. Переплітаючи свою промову цитатами з творів Тараса Шевченка та сучасних переслідуваних діячів культури, Дж. Діфенбейкер засудив мовчанку західнього світу, який „шукає беззмістовної детанти з режимом, якого руки в крові мільйонів невинних людей''. „Протестуйте, протестуйте, протестуйте'', закликав Дж. Діфенбейкер зібраних українців на Другому Світовому Конґресі, „і правда знову встане і воля знову оживе''.

Під оплески присутніх, о. митрат д-р Василь Кушнір вручив Дж. Діфенбейкерові пропам'ятну золоту нагороду в признанні за його активність „як борця за людські права, особливо за його оборону людських прав українського народу під совєтським режимом''. В церемонії вручення нагороди рівнож брали участь д-рПавло Євчук, член Канадського парляменту, та Дейвід Кромбі, мейор Торонта, цей останній з гордістю виступаючи в українській вишиваній сорочці, яку він одержав від Організаційної комісії в навечер'я конґресу, під час проголошення „Українського Тижня'' в Торонті.

Мистецьку частину програми започаткувала Капеля Бандуристів ім. Тараса Шевченка з Детройту, виконуючи п'ять пісень під дириґентурою Григорія Китастого. Гостинним солістом капелі був баритон Михайло Мінський. Капеля закінчила свій виступ могутнім „Реве та стогне Дніпр широкий'', до останньої стрічки якого, на вказуючий жест маестра Китастого, долучилася маса зібраних учасників маніфестації.

Танцювальні ансамблі „Веснянка'' і „Калина'', хори осередку СУМ в Торонті: „Діброва'', „Прометей'' та оркестра „Батурин'' — усі під дириґентурою В. Кардаша черґувалися у своїх виступах на відкритій сцені стадіону.

З промовами в українській мові виступали: Микола Лівицький, президент УНР в екзилі, та Ярослав Стецько, голова проводу Організації Українських Націоналістів та голова Українського Державного правління. З уваги на обмежений час — стадіон треба було опустити найпізніше в 4 год. по полудні — М. Плавюк подав до відома, що „не можна попросити до слова проф. Гадзінського, представника Українського Гетьманського Руху, і Олега Штуля - Ждановича, голову Проводу Українських Націоналістів'' та вибачився перед ними і перед учасниками маніфестації.

Масстатичним „Боже Великий, Творче Всесвіту'', у виконанні ансамблів осередку СУМ в Торонті під батутою В. Кардаша, який підхопили учасники, закінчено маніфестацію в Мейпл Ліф Гарденс.

Переведенням маніфестації занималися поодинокі комісії під проводом д-ра В. Стебельського, д-ра М. Куппети та д-ра М. Бігуса. Заповідачами були проф. Ю. Даревич, М. Плавюк та Іґнат Білинський.

Уже кілька годин перед відкриттям Другого СКВУ делеґати стояли в довгій черзі, щоб зареєструватись

„УКРАЇНСЬКИЙ ВЕЧІР''

(Закінчення зі стор. 1-ої)

лику почесть факт, що Світовий Конґрес Вільних Українців відбувається якраз у Канаді''. Від імени Комітету Українців Канади вітав присутніх президент КУК проф. Петро Кондра, який відзначив, що національностевий склад Канади, з одного боку, і національна політика канадського уряду, з другого, зумовляють це, що власне Канада є найкращим місцем для відбуття такого конґресу, яким є Світовий Конґрес Вільних Українців. Член Секретаріяту з ЗСА Йосип Лисогір подякував канадському урядові від імени Секретаріяту за гостинність, вказавши при цьому на спільність у змаганнях за реалізацію цих самих ідеалів свободи, справедливости, пошанування прав людини у всіх країнах світу, які переводяться в життя на терені Канади і за які змагається вся українська спільнота у вільному світі, організуючи допомогу українському народові, поневоленому в СССР. Окремі виступи були переплітані мистецькими точками у виконанні солістки Марійки Чолій та танцювального ансамблю П. Марунчака з Монтреалю. Упродовж вечора музичні точки виконував український музичний ансамбль з Монтреалю „Рушничок''.

„Український вечір'' у канадському Парляменті був підготований з ініціятиви парляментаристів українського роду. Головним промотором організації такого вечора був сенатор Павло Юзик, з яким співпрацювали посли Василь Скорейко, Ілля Нездолий, Стен Корчинський, д-р Павло Євчук, Степан Папроський, д-р Гарві Андре та Дан Мазанковський. У підготовці імпрези приймав участь відділ Комітету Українців Канади в Оттаві під проводом Юрія Гірняка, якому активно допомагали пані Юлія Войчишин та Роман Мельник.

Пресова конференція

„Український вечір'' у Парляменті попередила пресова конференція з участю членів Секретаріяту та представників парляментської Пресової галерії. Конференцію відкрив і нею проводив Роман Мельник. Речниками Секретаріяту на конференції були митрополит Максим Германюк, голова КУК і член Секретаріяту проф. Петро Кондра та голова Організаційного комітету 2-го СКВУ Микола Плавюк. Численні запити з боку кореспондентів виявили широке зацікавлення Світовим Конґресом Вільних Українців і проблемами, перед якими цей Конґрес находиться у своїй праці.

Делеґація Секретаріяту СКВУ відвідала Сенат

Перед закінченням сьомої сесії Секретаріяту СКВУ 31 жовтня десятичленна делеґація Секретаріяту під проводом президента Антона Мельника відвідала Сенат, який якраз відбував свою сесію. Делеґацію представив сенатор Павло Юзик, інформуючи про сесію Секретаріяту та про Другий Світовий Конґрес Вільних Українців в Торонті. Він також представив сенатові окремих членів делеґації, вітаючи їх від імени Сенату. Відтак з привітальним словом виступив сенатор Гілдас Л. Молгат, висловлюючи радість з того приводу, що Конґрес відбувається в Канаді, де українська етнічна група відіграє визначну ролю. Відвідини в Сенаті і промови були зареєстровані в офіційному протоколі дебат Сенату з 31-го жовтня.

Кераміка Лесі Дяченко-Кочман

Виставка кераміки Лесі Дяченко-Кочман в Гоуп Ривер Коммуніти Галлері при 3307 Вест Брин Мор протягом місяця вересня була однією з кращих виставок українських мистців у Чикаго. Кераміка Лесі Кочман не є традиційною. Вона не вживає гончарського колеса; всі об'єкти випрацювані руками, що дає мистцеві змогу експериментувати з різними формами, які у висліді більше наближені до скульптури, аніж до конвенційних керамічних виробів, що їх глядач призвичаєний бачити. На білому тлі стіни три фігури — вази виглядають, наче закутані колядники в морозний вечір. Інші вази — це високі стіжки пшениці-соломи. І ті ж же соломинки стають наче завіяне вітром волосся на лиці дитини. Навіть у традиційних формах мисок і ваз (їх тільки було декілька), кільцями вирита поверхня, нагадує землю, сиру, глинясту землю, втоптану після дощу.

Кераміка Лесі Кочман не має візерунків; вона саме вже своєю формою створює несиметричні взори. Поливні кольори це темно-брунатні, металево-сиві або темно-зелені. Ця кераміка робить цікаве враження на глядача особливо тим, що жадний об'єкт не є точно визначеним, а залишається податливим на різні здогади, залежно від настрою і уяви глядача.

Тому що галерія Гоуп Ривер Коммуніти доволі віддалена від української дільниці, небагато українців мали нагоду відвідати виставку. Рівночасно відбувалися інші українські виставки в Чикаго — скульптури Р. Костинюка в інституті Модерного Мистецтва, фотографічна виставка сл. пам. інж. О. Пежанського та пропам'ятна виставка з життя і творчости Богдана Лепкого. Усі ці виставки були цікаві й заслуговують на увагу українського глядача.

У грудні 1973 р. 29-ий Відділ Українок Америки в Чикаго спонзорує виставку мистецьких праць своїх трьох членів. У ній візьме участь також Леся Дяченко-Кочман, виставляючи кераміку, поряд емалій Оксани Теодорович та картин Тетяни Баюк.

Д. М.

Об'єднання Мистців Українців Америки
запрошує Українське Громадянство

на ВІДКРИТТЯ ВИСТАВКИ

КЛИМА ТРОХИМЕНКА

в неділю, 11-го листопада 1973 р. о год. 1-ій по пол. в Галерії Літературно - Мистецького Клюбу, 149 2-га Авеню, Ню Йорк, Н. Й.

Виставка буде відкрита в будні від 6-8 веч. в суботи і неділі від 1-8-ої веч. і триватиме до 25-го листопада 1973 року.

ОРГАНІЗАЦІЯ ОБОРОНИ ЧОТИРЬОХ СВОБІД УКРАЇНИ
— ВІДДІЛ В НЮАРКУ-ІРВІНГТОНІ, Н.Дж. —
влаштовує

в суботу, 10-го листопада 1973
о год. 7:30 веч.
в залі УНДому, 140 Prospect Ave., Irvington, N.J.

Доповідь проф. І. Вовчуна
на тему:
„УКРАЇНА В МИРОТВОРЧОМУ ТУМАНІ І МИ"
Після доповіді дискусія.
Українське громадянство Нюарку-Ірвінгтону та околиці запрошує до участи!

УПРАВА ВІДДІЛУ

Успіхи нашої молоді

Оксана Павник

Оксана Павник урод. 13-го березня 1949 р., дочка Івана і Анни, від дитинства виростала в атмосфері української свідомої, патріотичної та релігійної родини.

Рівночасно з американською публічною і середньою школою закінчила матурою і українську „Рідну Школу" в Клівленді 1967 р.

В році 1971, в Джон Керол університеті, одержала диплом бакалявра з історії, В тому ж університеті, в інституті совєтознавства під проводом проф. д-ра Михайла Папа в році 1973, з успіхом оборонила дисертацію на тему: „Дисиденти в СССР". і одержала диплом мастера.

Від дитячих літ Оксана Павник була активною сумівкою і кількакратно виховницею в сумівському осередку в Пармі, Огайо й в літніх таборах СУМА.

Під час університетських студій вона була активною членкою Українського Студентського Т-ва, належала до Крайової Асоціяції Жінок-Деканів і Дорадників і до Крайового Єзуїтського „Онор Сосайті". Сьогодні є членом Українського Історичного Т-ва.

Її пляни на майбутнє — це поглиблювати знання з історії України (спеціяльність — совєтознавство) і включитись в українське зорганізоване громадське життя. Разом з родиною належить до 102 Відділу УНСоюзу в Клівленді.

Б. Д.

ТОВАРИСТВО ПРИХИЛЬНИКІВ
УКРАЇНСЬКОЇ НАРОДНЬОЇ РЕСПУБЛІКИ
м. НЮАРК-ІРВІНГТОН, Н. Дж.
— влаштовує —

БЕНКЕТ
З НАГОДИ 25-ТИЛІТТЯ СТВОРЕННЯ
Української Національної Ради
у НЕДІЛЮ, 11-го ЛИСТОПАДА 1973 року
о 4-ій год. по полудні, в залі
УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНЬОГО ДОМУ
140 Проспект Евню, Ірвінгтон, Н. Дж.

В ПРОГРАМІ:

Слово заступника Голови Виконавчого Органу Української Національної Ради та Керманича Ресорту Зовнішньої Інформації — гостя з Детройту, високодостойної пані Доктор МАРУСІ БЕК. Привіти. Вшанування піонерів-військовиків, громадських діячів, працівників — членів Товариства Прихильників УНР місцевого Відділу.

В мистецькій частині виступить солістка пані Раїса Дідов-Валуйчик, Тріо студенток з Пассейку: В. Нагорна, О. Дубас та О. Нагорна. Жіночий Ансамбль „ГОРЛИЦЯ" при Товаристві Прихильників УНР, під керівництвом диригента В. Пташинського. Акомпаніює В. Приходько.

ГОСТЯМ РАДІ!

В глибокім смутку повідомляємо Рідню і Знайомих, що 15-го жовтня 1973 року, по довгій і тяжкій недузі, проживши 77 р., відійшла у Вічність у Пасічній коло Станиславова в Україні, наша Найдорожча

МАМА, СЕСТРА, БАБУСЯ, ПРАБАБУСЯ, ТЕЩА і ТЕТА

бл. п.
МАРТА з ЗУБАЛІВ ДОБРОВОЛЬСЬКА

•

ЗАУПОКІЙНА СЛУЖБА БОЖА З ПАНАХИДОЮ
буде відправлена
в СУБОТУ, 10-го ЛИСТОПАДА 1973 року
о год. 9-ій ранку
в церкві ЦАРЯ ХРИСТА на НАЙСТАЗИ, ФІЛЯДЕЛЬФІЯ, Па.

В глибокому жалю:

МИХАЙЛО — син, Денвер, Кольорадо
ЯРОСЛАВ — син з дружиною, Філядельфія, Па.
СТЕПАН — син з родиною в Україні
ВАСИЛЬ — брат з родиною в Україні
ДМИТРО — брат з родиною в Канаді
СТЕФАН — брат з родиною, Льорейн, Огайо
та близька і дальша Родина

З великим жалем і смутком повідомляємо Рідних, Приятелів і Знайомих, що 27-го жовтня 1973 року в Оттаві, Канада, упокоїлася в Бозі, проживши 78 літ, наша Найдорожча і Незабутня

ДРУЖИНА, МАМА і БАБУНЯ

сл. п.
ПАВЛИНА СВІТУХА з дому ЛЕВЧУК

ПОХОРОН відбувся в Оттаві, Канада, 30-го жовтня 1973 року.

ВІЧНА ЇЙ ПАМ'ЯТЬ!

Безмірним горем прибиті:

муж — ІГНАТІЙ
син — МИКОЛА з дружиною ІРИНОЮ і дітьми: УЛЯНОЮ, ЛЕВКОМ і ТАМАРОЮ
донька — ГАЛИНА з мужем ІВАНОМ МИХАЛЬЧУКОМ і синами: ОЛЕГОМ і АДРІЯНОМ

ЗАХОДОМ ГРОМАДСЬКОГО КОМІТЕТУ
й
УКРАЇНСЬКОГО ІСТОРИЧНОГО ТОВАРИСТВА
— відбудеться —

в Ню Йорку, дня 10 листопада 1973 р.
о год. 3-ій по пол.
у ВЕЛИКІЙ ЗАЛІ ПЛАСТОВОЇ ДОМІВКИ
(144 Друга Евеню, Ню Йорк, Н. Й.)

ЗУСТРІЧ УКРАЇНСЬКИХ ІСТОРИКІВ З ГРОМАДЯНСТВОМ

ПРОГРАМА ЗУСТРІЧІ:

Відкриття.
Д-р ЛЮБОМИР ВИНАР: Завдання українських істориків під сучасну пору.
Д-р АННА ПРОЦИК: Архівні матеріяли в Гуверському Інституті.
Д-р ТАРАС ГУНЧАК: Україніка в Британських Архівах.
ПІСЛЯ ДОПОВІДЕЙ — ДИСКУСІЯ

До численної участи запрошується Українське Громадянство Ню Йорку й околиць.

• ЛИЦЕМ ДО РІДНИХ ЗЕМЕЛЬ!
• ЗА ІСТОРИЧНУ ПРАВДУ УКРАЇНИ!

ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКИЙ КЛЮБ у ФІЛЯДЕЛЬФІЇ, Па.
НАУКОВІ ДОПОВІДІ
на пошану
св. п. архівіста-літературознавця-історика
Володимира Міяковського

ВОЛОДИМИР КАРПИНИЧ: Рільке і „Дума про Правду";
ЛЯРИСА ОНИШКЕВИЧ: Ричардовий вибір — у творі Л. Українки „У пущі";
ІРЕНА ПАЛЕВИЧ: Світла і тіні Берестейського договору;
Повідомлення: НАТАЛІЯ ПАЗУНЯК, ІВАН КОРОВИЦЬКИЙ

Субота, 10 листопада 1973
год. 4-та по пол., заля СОЮЗУ УКРАЇНОК
ДОБРОВІЛЬНІ ДАТКИ.

Замість квітів на могилу
бл. п. Анни Слободян
на фонд будови церкви Пресв. Тройці в Кергонксоні, зложили:

З. і О. САВЧУК	$25.00	Я. і Г. МИТРОФАНЮК	10.00
О. і О. БЕДРІЙ	25.00	В. ВЕРІЗКА	10.00
Д-р В. і О. ЛЕНЕЦЬ	20.00	К. ЛІВОЦЬКА	5.00
В. КВАС	10.00		
Д-р М. і С. БАРУСЕВИЧ	10.00		

Разом — $115.00

Замість квітів на свіжу могилу
бл. п. проф. ЮЛІЯНА КАМЕНЕЦЬКОГО
зложили пожертви на
УКРАЇНСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ МУЗЕЙ в ЧИКАГО
д-р Роман Верес 10 дол. і Володимир Засадний 10 дол.

Управа Українського Музею в Чикаго

Замість квітів на могилу
бл. п. Дорогої ОЛЕНИ МИКИТЮК
на „Церкву в Потреб."
складають 25.00 долярів

Марта і Богдан ЦИМБАЛІСТІ

В ПЕРШУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
Невіджалуваного, Дорогого, Незабутнього

о. Протопр. Ф. КУЛЬЧИНСЬКОГО
будуть відправлені
ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ З ПАНАХИДАМИ
в СУБОТУ, 10-го ЛИСТОПАДА 1973 року
в 9-ій годині ранку
і
в НЕДІЛЮ, 11-го ЛИСТОПАДА 1973 року
в 10-ій год. ранку
в Церкві СВ. ЮРІЯ ПЕРЕМОЖЦЯ
в ТРЕНТОНІ, Н. Дж., при вулиці: 331 Centre St.
Друзів, Приятелів і Знайомих просять до участи і про молитви за спокій Його Душі.

РОДИНА і ПРИЯТЕЛІ

Замість квітів на свіжу могилу
бл. п. ГЕРТИ ЗАСАДНОЇ
зложили пожертви на
УКРАЇНСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ МУЗЕЙ в ЧИКАГО:
по 50.00 дол. — І. і С. Сарвадий; по 25.00 дол. — П. В. Корп. Інженерів; по 20 дол. — д-р І. Мула; по 10 дол. — А. Шевгак, Дж. Тэл, Б. і К. Мандзенко, Н. Лагомарціно, В. Іваницький, д-р Р. Верес, мгр. Е. Басюк, А. Засадний, С. Ідзак, Л. Швегер, М. Миртле Ол...ен, Ф. Д. Пунгітур, Е. Засадний, О. Засадний і П. Засадний; по 5.00 дол. — Л. Струк, М. Стасюк, П. Бабяк, М. Котис, Г. Кенсбак, М. Малашок, Н. Купинрчук, Е. Команишин, Дж. Фельдман, Д. Мик Брайд, Ропчковський.
Разом 300.00 долярів.

■

Родині Спочилої складаємо щиросердечне співчуття.

Управа Українського Національного Музею в Чикаго

УКРАЇНСЬКИЙ
КОНГРЕСОВИЙ КОМІТЕТ АМЕРИКИ
ВІДДІЛ ПАССЕЙК-КЛІФТОН
— влаштовує —

дня 10-го листопада 1973 року
З НАГОДИ 100-РІЧЧЯ м. ПАССЕЙКУ

ВЕЛИКИЙ РЕПРЕЗЕНТАТИВНИЙ БАЛЬ
в УКРАЇНСЬКІЙ ЦЕНТРАЛІ
при 240 Hope Avenue у Passaic, N.J.
на який щиро запрошує всіх Українців Ню Джерзі, а також наших Американських Приятелів.
Аранжер балю п. Саварин Палидович
Оркестра п. Богдана Гірняка
Буфет в заряді ВІІ Пань СУА

• Побажаний вечірній стрій, по можності в українськім стилі.
• Зголошення на баль і резервація столів у п-ні Оля Стацишин — Ратерфорд, тел. 933-2962
п. Ярослав Петрик — Пассейк, тел. 473-0768

Початок год. 8:30 вечора

КОМІТЕТ

ТОВАРИСТВО ПРИХИЛЬНИКІВ
УКРАЇНСЬКОЇ НАРОДНЬОЇ РЕСПУБЛІКИ
в ФІЛЯДЕЛЬФІЇ, Па.

В неділю, 11-го листопада 1973 року
о годині 3:00 дня
в залі Українського Спортового Осередку
„ТРИЗУБ" при 4962 Північ Брод вулиці
— відбудеться —

СВЯТОЧНЕ ВІДЗНАЧЕННЯ
ДВАДЦЯТИП'ЯТИЛІТТЯ
Української Національної Ради
(Українського передпарляменту в екзилі)

ПРОГРАМА:

1. Відкриття .... Володимир Біляїв, Голова Представництва ВО УНРади в ЗСА
2. Промова .... Микола Лівицький, Президент УНР в екзилі
3. Хор 10-го Відділу СУА
4. Деклямація .... Василина Шраменко-Данко
5. Скрипаль .... Оля Мудрик
6. Сольоспів .... Галина Андреадіс (контральто)
Фортепіяновий супровід: проф. Богдан Перфецький
7. Національний гимн.
8. Частування чаєм та солодким печивом.

До численної участи відзначити цей ювілей запрошує все Українське Громадянство міста Філядельфії та околиць

Управа Товариства Прихильників УНР

ПОДЯКА

Дня 8-го жовтня ц. р. з волі Всевишнього відійшов у Вічність
наш Дорогий МУЖ, БАТЬКО і ДІДУСЬ

бл. п.
Проф. ЮЛІЯН КАМЕНЕЦЬКИЙ

Цією дорогою складаю нашу найсердечнішу подяку всім Рідним, Приятелям і Знайомим, що не прибули нас у великім горю, пересилаючи письмені й особисті співчуття і Тим, що були з нами на Панахиді і похороні. В першій мірі — щира подяка пароxові Сан Франціска о. крилош. А. Микиті за відправлення Служби Божої і похоронів, а п. мгр. П. Кладкові за прекрасний церковний спів та за прощальне слово над домовиною Покійного. Рівнож дякую тим Шан. Організаціям, які прислали свій вислів співчуття: Красна Пластова Старшина, І. Курінь УПС ім. Тисовських, Метрополітальна Стежа І. Куреня, Пластова Станиця в Чикаго, Укр. Націон. Музей в Чикаго, 22 Відд. СУА в Чикаго, Учительська Організація в Каліфорнії NRTA і Комітет Зальцбурґської гімназії. Від УНСоюзу зложив нам своє співчуття п. д-р Я. Падох, а від Укр. Конгресового Комітету п. мгр. П. Кладко — голова УККА зі San Francisco.

Зворушливі до глибини серця були слова потіхи був. товаришів по званню мого Мужа — проф. Міхняка, проф. Козія, дир. Бабяка та п-ні Ірени Левчук — як рівнож мило вражали спомини бувших учнів гімназії. Окрема подяка нашому своякові, о. Маркові Дирді за його сердечний лист. Не менше дякую Всім, які замість квітів на могилу Покійному, жертвували на спеціяльні потреби. Дякую Всім, що в будь-якій формі висловили мені своє співчуття.

Нехай же за Ваше добре серце Милосердний Господь нагородить Вас своїми безконечними ласками.

НАТАЛІЯ КАМЕНЕЦЬКА — дружина,
зі синами: ІГОРЕМ і ЛЕВКОМ
та дочкою АРІЯДНОЮ і внуками.

•

Замість квітів на могилу
сл. п. проф. ЮЛІЯНА КАМЕНЕЦЬКОГО
зложили на „Пласт" в Америці:

Д-р Олег РАТИЧ з родиною	$40.00
Д-р Петро і Ольга МОЦЮК	20.00
Проф. Роман МІХНЯК	10.00
П-ні Марія М. ТЕРЛЕЦЬКА	10.00
Дир. Володимир МЕЛЬКО	20.00
Разом:	$100.00

ПОДЯКА

Дня 26-го серпня 1973 р. відійшов у Вічність
наш Найдорожчий МУЖ, СИН і БРАТ

сл. п.
СТЕФАН РОГОВСЬКИЙ

Цією дорогою засилаємо з глибини душі нашу найсердечнішу подяку, всім Рідним, Приятелям і Знайомим, що не забули нас у великому горю, пересилаючи письмені і телефонічні співчуття, і Тим, що весь час були з нами на Панахиді і похороні. Сердечно дякуємо Отцям з парафії св. Івана Хрестителя за відвідини Покійного і підтримку на дусі в Його тяжкій хворобі.

Зокрема наша щира подяка д-рові Любомирові Кульмакові, який безкорисно опікувався нашим Сином під час Його недуги.

Дякуємо п. Ірені Сигаліз за щире серце і відвідини Хворого в шпиталі, в якім Вона працює.

Дякуємо кузинці Покійного медсестрі Н. Кіт, яка посвятила багато часу Хворому в шпиталі і в хаті.

Щиру подяку складаємо пароxові о. Павлові Малюдзі за похоронні відправи в похоронному заведенні, в церкві і на цвинтарі.

Дякуємо Хорові і його диригентові п. Михайлові Добошові за участь в похороні.

Всім Тим, що зложили пожертви на Служби Божі і вінки — щира подяка.

Дякуємо п. Оксані Король за переведення збірки на Наукове Т-во ім. Шевченка, і на стипендію для українського студента в Бразилії. Всім Жертводавцям щире спасибі.

На кінець дякуємо похоронному заведенню Литвин і Литвин, за взірцеве переведення похорону.

Хай Бог нагородить Вас всіх за добре серце, а від нас щире українське спасибі.

Дружина КАТЕРИНА
Родичі: ВІРА і ВОЛОДИМИР
Брат ЮРІЙ з Родиною
Сестра ЛЯРИСА РУДЕНКО з Родиною

Увага! Чикаго і околиця! Увага!

УКРАЇНСЬКИЙ ЗОЛОТИЙ ХРЕСТ
12-ий ВІДД. В ЧИКАГО, Ілл.
запрошує усе Українське Громадянство Чикаго і околиці на

ВИСТАВКУ КАРТИН
мистця
ЯРА ПЛАВЮКА
яка відбудеться
в ГАЛЕРІЇ „ЛЕВІВ" при 2353 В. Чикаго Авеню
В ДНЯХ:

ПЯТНИЦЯ, 16-го ЛИСТОПАДА ц. р. від год. 8-10 веч.
Відкриття: Слово про мистця виголосить Мгр. О. ГОРОДИСЬКИЙ
СУБОТА, 17-го ЛИСТОПАДА ц. р., від год. 10 рано — 9-ої веч.
НЕДІЛЯ, 18-го ЛИСТОПАДА ц. р., від год. 10-ої рано — 7-ої веч.

Виставлені картини до набуття.

ДРУГИЙ З'ЇЗД АСОЦІЯЦІЇ УКРАЇНЦІВ В АМЕРИЦІ
— відбудеться —

в суботу, 24-го листопада 1973 року
в Нюарку, Н. Дж., в Голідей Інн
при 430 Broad Street.

Початок о год. 10-ій рано.

- Після З'їзду СПІЛЬНА ВЕЧЕРЯ ДЛЯ УЧАСНИКІВ.
- Членів АУА і заінтересованих Громадян запрошують на З'їзд —

ГОЛОВНА РАДА
і ГОЛОВНА УПРАВА АУА

- В справах З'їзду звертатися на адресу:

Dr. R. Baranowskyj
6810 Highview Terrace
Hyattsville, Md. 20782
Телефон: (202) 559-5757

Відбулася друга серія переслухувань Джералда Форда

Понеділок. — У понеділок, 5-го листопада, Сенатська комісія правил закінчила другу, а може й останню, сесію переслухувань номіната на віцепрезидента Джералда Форда. Понеділкове переслухування, як і попередні, до великої міри зосереджувалося на питанні: „Яким президентом був би Дж. Форд, коли б Річард Ніксон з будь-яких причин перестав виконувати обов'язки президента ЗСА".

Під час понеділкового переслухання, провідник республіканської меншости в Палаті заявив, що коли б він став президентом, то хотів би, щоб Конґрес відігравав важливішу ролю у формулюванні закордонної політики ЗСА. Номінат на віцепрезидента також сказав, що у важливих питаннях він засягав би поради не тільки в членів персоналу Білого Дому, тобто офіційних дорадників президента, а також звертався б до членів Конґресу та керівників департаментів.

Відповідаючи на питання членів сенатської комісії, Форд також заявив, що противиться примусовому перевожуванню дітей задля встановлення расового балянсу в школах. Він також сказав, що тепер є прихильником федеральної допомоги шкільництву, хоч кілька років тому виступав проти такої фінансової допомоги.

Форд висловився прихильно про американську пресу, називаючи її одним із головних чинників у виявленню Вотерґейтської афери.

Під час другої сесії переслухувань, конгресмен Форд знову виступив в обороні президента Ніксона, але також виявив, що в деяких справах його погляди різняться від поглядів Президента. На питання республіканського сенатора Марка Гетфілда з Ореґону, чи Річард Ніксон зможе зберегти свою президентуру, Форд відповів, що думає, що зможе, але для того треба буде допомоги багатьох людей та що він, тобто Форд, має намір присвятити свою діяльність цій меті. Він також заявив, що переконаний, що президент Ніксон цілком непричетний до спроб затаїти Вотерґейтську аферу, але, що „американська публіка вимагає, щоб Президент це доказав документами". На думку Форда, конечно треба усунути всі сумніви щодо причетности Президента до цього скандалу.

Номінат на віцепрезидента ЗСА також заявив, що „цілком розуміє" рішення Елліота Річардсона щодо резиґнації з посту генерального прокуратора та що в подібній ситуації він, Форд, правдоподібно поступив би так само. Річардсон зрезиґнував тому два тижні у зв'язку із звільненням президентом Ніксоном спеціяльного Вотерґейтського прокуратора Арчибалда Кокса. Річардсон тоді був заявив, що звільнення Кокса заперечує запевнення автономії для спеціяльного прокуратора з боку самого Президента.

Під час свідчення в понеділок, 5-го листопада, номінат на віцепрезидента ще раз заперечив твердження колишнього „лоббіста" Роберта Вінтер - Берґера, що Форд не віддав йому позичених приватно 15 тисяч долярів. Вінтер-Берґер помістив це твердження в своїй книжці „Вашингтон Пей-Офф".

Після закінчення переслухування Джералда Форда, перед Сенатською комісією правил свідчили 5 республіканських і 5 демократичних членів Палати Репрезентантів. Всі вони підтримали номінацію Форда на пост віцепрезидента ЗСА.

Українські історики матимуть зустріч з громадянством у Ню Йорку

Ню Йорк. — Заходом Громадського Комітету, зложеного з представників наших Церков, Установ і Організацій та Українського Історичного Товариства, заплановано відбути тут дня 10 листопада ц. р. о 3 год. по полудні у великій залі Пластової Домівки (144 Друга Евеню) зустріч представників вільної української історичної науки з громадянством. Після відкриття й короткого вступного слова, в якому головна увага буде звернена на незавидну долю представників української науки й культури в поневоленій Україні, виголосять свої доповіді про завдання українських істориків під сучасну, трагічну для української науки й культури в підсовєтській дійсности пору та про україніку в наукових установах вільного світу слідуючі науковці - історики: д-р Любомир Винар, д-р Анна Процик і д-р Тарас Гунчак. Після доповідей учасники зустрічі матимуть змогу ставити запити доповідачам, особливо коли йде про діяльність Українського Історичного Товариства в минулому та пляни на майбутнє. З огляду на те, що в цьому 1973 році припадає десятиліття офіціозу Українського Історичного Товариства — „Українського Історика", який являється одиноким нашим науковим історичним журналом на чужині, доповідачі поінформують про дальші можливості для пропаґування української історичної правди на форумі світової науки.

25-РІЧЧЯ УНРАДИ В НЮАРКУ

Ірвінґтон, Н.Дж. (К.С.). — Товариство Прихильників УНРади Нюарку-Ірвінґтону бенкетом відзначить 25-ліття створення Української Національної Ради. Імпреза відбудеться в неділю, 11-го листопада ц.р., о 4-ій год. по полудні в Українському Народному Домі при 140 Проспект евеню в Ірвінґтоні. Головну промову під час бенкету виголосить колишній посадник Детройту, д-р Маруся Бек. В програмі привіти та мистецька частина.

ПОМЕР СВ. П. А. АРТИМОВИЧ

Чикаґо. — 6-го листопада ц.р. в одному із місцевих шпиталів помер на 79-ому році життя св.п. Антін Артимович, учасник Визвольних Змагань, кол. сотник Українських Січових Стрільців, громадський і кооперативний діяч на Рідних Землях і в Америці.

Брати Строцькі знову танцюють в Радіо Сити Мюзик Гол

Ню Йорк. – Роман і Левко Строцькі, відомі українські танцюристи, знову виступають в Радіо Сити Мюзик Гол. Від четверга, 8-го листопада ц. р., аж до кінця січня 1974-го, брати Строцькі виконуватимуть українські народні танці на сцені цього світової слави театру. Їх виступ, зазначений в програмках як „Український Гопак", є частиною традиційної Різдвяної програми Радіо Сити. Цьогорічна програма має назву „Чотири Сторони Світу". Крім того буде показаний фільм „Робін Гуд", продукції кіностудії Волта Діснея.

Попередні виступи братів Строцьких у Радіо Сити, які були частиною цьогорічної Великодньої програми, американська публіка приймала з найбільшим захопленням. Наші молоді танцюристи тоді також здобули найкращі оцінки американської критики.

У різдвяній програмі з братами Строцькими виступають ще три українські танцюристи, а саме Маркіян Комічак із Піттсбурґу та Мирон Тарас Тарасюк і Тома Собко з Вінніпеґу, Канада. Крім того, 16 танцюристок із балетної групи Радіо Сити „зукраїнізувалися" на час Різдвяної програми та танцюватимуть гопака з 5-ма українцями. Цих дівчат переучив танцювати на український лад Роман Строцький.

Під час виступів наших танцюристів в Радіо Сити була б побажана відповідна підтримка української публіки. Ця підтримка була б заохотою не тільки для наших молодих мистців продовжувати свою працю, але також заохотою для керівництва Радіо Сити анґажувати й інших українських артистів.

✝ ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

Інж. ЯРОСЛАВ ЛУЧКАНЬ — член УНС Відд. 12 Т-ва Гомін в Гартфорд, Конн., помер 22 вересня 1973 р. на 37 р. ж. Нар. на Волині, Україна і став членом УНС 1951 р. Полишив у смутку дружину Валентину, дітей: Святослава і Роксоляну, батьків - Володимира і Євдокію. Похорон відбувся 29 вересня ц. р. на укр. правосл. цвинтарі в Бавнд Бруку, Н. Дж.
Вічна Йому Пам'ять!
В. Лучкань, секр.

СОФІЯ БІЛОУС, членка УНС Відд. 327 Т-ва Запор. Січ в Гемпстед, Н. Й., померла 13 жовтня 1973 р. на 87 р. ж. Нар. в Рогатині, Україна і стала членкою УНС 1910 р. Полишила в смутку сина Івана. Похорон відбувся 16 жовтня ц. р. на цвинтарі в Квінс, Н. Й.
Вічна Їй Пам'ять!
Секретар

ІВАН ШИПУЛА, член УНСоюзу Відд. 29 Б-ва Преобр. Господнього в Nanticoke, Па. помер 23 жовтня 1973 р. на 74 р. ж. Нар. в Ватонвуд, Па. і став членом УНС 1934 р. Полишив у смутку доньку, 2 синів: Івана і Євгенія. Похорон відбувся 26 жовтня ц. р. на цвинтарі Мт. Олівет в Карвертон, Па.
Вічна Йому Пам'ять!
Секретар

ДАНИЛО КРАВЕЦЬ — член УНС Відд. 123 С-ва св. Марії в Скрентоні, Па., помер 17 жовтня 1973 р. на 57 р. ж. Нар. в Скрентоні, Па., і став членом УНС 1938 р. Полишив у смутку дружину Марію, батька Микиту, брата Михайла. Похорон відбувся 20 жовтня ц. р. на цвинтарі Abington Hills, Clarks Summit, Dacka, Pa.
Вічна Йому Пам'ять!
І. Голик, секр.

АЛЬБЕРТ БРАҐАР — член УНС Відд. 136 Т-ва ім. Ст. Бандери в Палатайн, Ілл., помер 12 жовтня 1973 р. на 22 р. ж. Став членом УНСоюзу 1964 р. Полишив у смутку родичів: Василя і Марія, сестру Ринарду. Похорон відбувся на цвинтарі св. Миколая в Чикаґо, Ілл.
Вічна Йому Пам'ять!
Секретар

ВАСИЛЬ СІЧАК, член УНС Відд. 204 Т-ва ім. о. А. Гончаренка в Ню Йорку, Н. Й., помер 3 жовтня 1973 р. на 87 р. ж. Нар. в с. Яблінка, пов. Турка і став членом УНСоюзу 1924 р. Полишив у смутку дочку Марію. Похорон відбувся 5 жовтня 1973 р. на цвинтарі Оливна Гора в Маспет, Н. Й.
Вічна Йому Пам'ять!
Д-р В. Палідвор, секр.

ОЛЬГА ПЕЛЬЦ, членка УНС Відд. 204 Т-ва ім. о. А. Гончаренка в Ню Йорку, Н. Й., померла 4 жовтня 1973 р. на 68 р. ж. Нар. в с. Цінева, повіт Долина і стала членкою УНС 1939 р. Полишила в смутку мужа Стефана, сина Юрка, дочку Любу, 6 внуків і сестру Катерину. Похорон відбувся 8 жовтня ц. р. на цвинтарі Вудленд, Бронкс, Н. Й.
Вічна Їй Пам'ять!
Д-р В. Палідвор, секр.

ТЕОДОР МОНЧАК, член УНСоюзу Відд. 216 в Байон, Н. Дж., помер 18 жовтня 1973 р. на 85 р. ж. Став членом УНС 1923 р. Полишив у смутку синів: Івана і Петра, дочку Анну, 3 внуків. Похорон відбувся 22 жовтня ц. р. на цвинтарі Ню Йорк Бей, Джерзі Ситі, Н. Й.
Вічна Йому Пам'ять!
В. Козак, секр.

ЮРІЙ Н. СКЛЕПОВИЧ, член УНС Відд. 94 Т-ва ім. М. Шашкевича в Гамтрек, Миш. помер 14 жовтня 1973 р. на 65 р. ж. Нар. в Давпгін, Канада і став членом УНСоюзу 1966 р. Полишив у смутку дружину Анну, 2 доньки: Патріцію і Керол, сина Фредерика. Похорон відбувся 18 жовтня ц. р. на цвинтарі National Memorial Garden, Redford Township, Mich.
Вічна Йому Пам'ять!
Секретар

СОРОХТЕЙ КОРНИЛО, член УНС Відд. 367 Т-ва Зап. Січ в Рочестері, Н. Й., помер 26 жовтня 1973 р. на 84 р. ж. Нар. в с. Мостисця, пов. Калуш і став членом УНСоюзу 1920 р. Полишив у смутку сина Івана, дочку Марію, 8 внуків, 13 правнуків. Похорон відбувся 29 жовтня ц. р. на цвинтарі Holy Sepulchre, Rochester, N.Y.
Вічна Йому Пам'ять!
В. Попович, секр.

Інж. ВАСИЛЬ ЗАХАРКЕВИЧ, член УНС Відд. 434 Т-ва Пласт в Монтреалі, Канада, помер 13 жовтня 1973 р. на 60 р. ж. Нар. в Снятині, Україна, і став членом УНС 1960 р. Полишив у смутку дружину Ельвіру, дочку Віру, 2 сестри і 2 братів. Похорон відбувся 16-го жовтня ц. р. на цвинтарі Кот де Нєж в Монтреалі, Канада.
Вічна Йому Пам'ять!
Секретар

АННА З. БУГРИН, членка УНСоюзу Відд. 390 Т-ва ім. Ів. Франка в Брістоль, Конн., померла 3 серпня 1973 р. на 81 р. ж. Стала членкою УНС 1933 р. Полишила в смутку 2 синів: Данила і Петра та 2 доньки. Похорон відбувся 6 серпня ц. р. на цвинтарі св. Йосифа в Брістоль, Конн.
Вічна Їй Пам'ять!
П. Бугрин, секр.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

СУБОТА, 10 ЛИСТОПАДА 1973 р.

НЮ ЙОРК, Н. Й. Збори Б-ва св. Володимира 130 Відд. о год. 6-ій веч. в приміщенні Укр. Кат. Ветеранів при 33 Схід 7-ма вул. — Ю. Юрків, секр.

ЕМБРІДЖ, Па. Місячні збори Б-ва св. Василія 161-ий Відд. о год. 8 веч. в домі Відд. 600 Гленвуд Авеню. На порядку — важливі справи, тому просимо членство прибути. — А. Джула, секр.

НЮАРК-ІРВІНҐТОН, Н. Дж. Місячні збори Т-ва Запор. Січ 371 Відд. о год. 7 веч., в залі УНДому в Ірвінґтоні, Н. Дж. Проситься членство вирівняти вкладки. — Стефанія Стеців, гол., Леся Назарук, кас., Ю. Варанюк, секр.

НЕДІЛЯ, 11 ЛИСТОПАДА 1973 р.

ДЕТРОЙТ, Миш. Місячні збори Б-ва св. І. Хрестителя 292 Відд. о год. 1:30 по пол. в УНДомі. — І. Ващук, гол., П. Федик, фін. секр.

ДЕТРОЙТ, Миш. Місячні збори Т-ва Запор. Січ 75 Відд. о год. 1-ій по пол. в залі УНДому при вул. Мартин і Миш. Проситься вирівняти чл. вкладки. — С. Леськів, рек. секр.

КЛИВЛЕНД, Огайо. Місячні збори Б-ва св. ап. Петра і Павла 102 Відд. о год. 11:30 ранку в залі церкви свящн. Йосафата, 5720 State Rd. Parma, Ohio. — М. Малеський, предс., І. Жґута, кас., М. Бобечко, секр.

НЕДІЛЯ, 18 ЛИСТОПАДА 1973 р.

РОЧЕСТЕР, Н. Й. Місячні збори Б-ва св. Йосафата — 217 Відд., о год. 2-ій по пол. в Укр.-Амер. Клюбі при 292 Гадсон Авеню. Проситься чл. прибути і вирівняти залеглі вкладки. — М. Яремчук, рек. секр.

ТАРЗАН, Ч. 7022. Найомі говорить про свої почування

. . . Назад у клініці . . .
Я чудово почуваюся, Найомі . . . Ми спричинилися до встановлення миру та здоров'я в малій частині Африки!
З кожною новою зустріччю я тебе краще розумію, Тарзане! . .
. . . Відколи ми познайомилися, я старалася розпалити іскру в твоїх очах. — Але бачила її тільки тоді, коли ти глядів на щасливі обличчя людей, яким ти допоміг...
Я збагнула також щось інше . . . Те, що я приймала за любов до тебе було тією вдячністю, яку відчувають всі, інші, коли ти входиш у їхнє життя!
Надіюся, що ми залишимося друзями назавжди! Скажи, чи ти сподіваєшся гостей?